

BOGOLJUB.

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE.

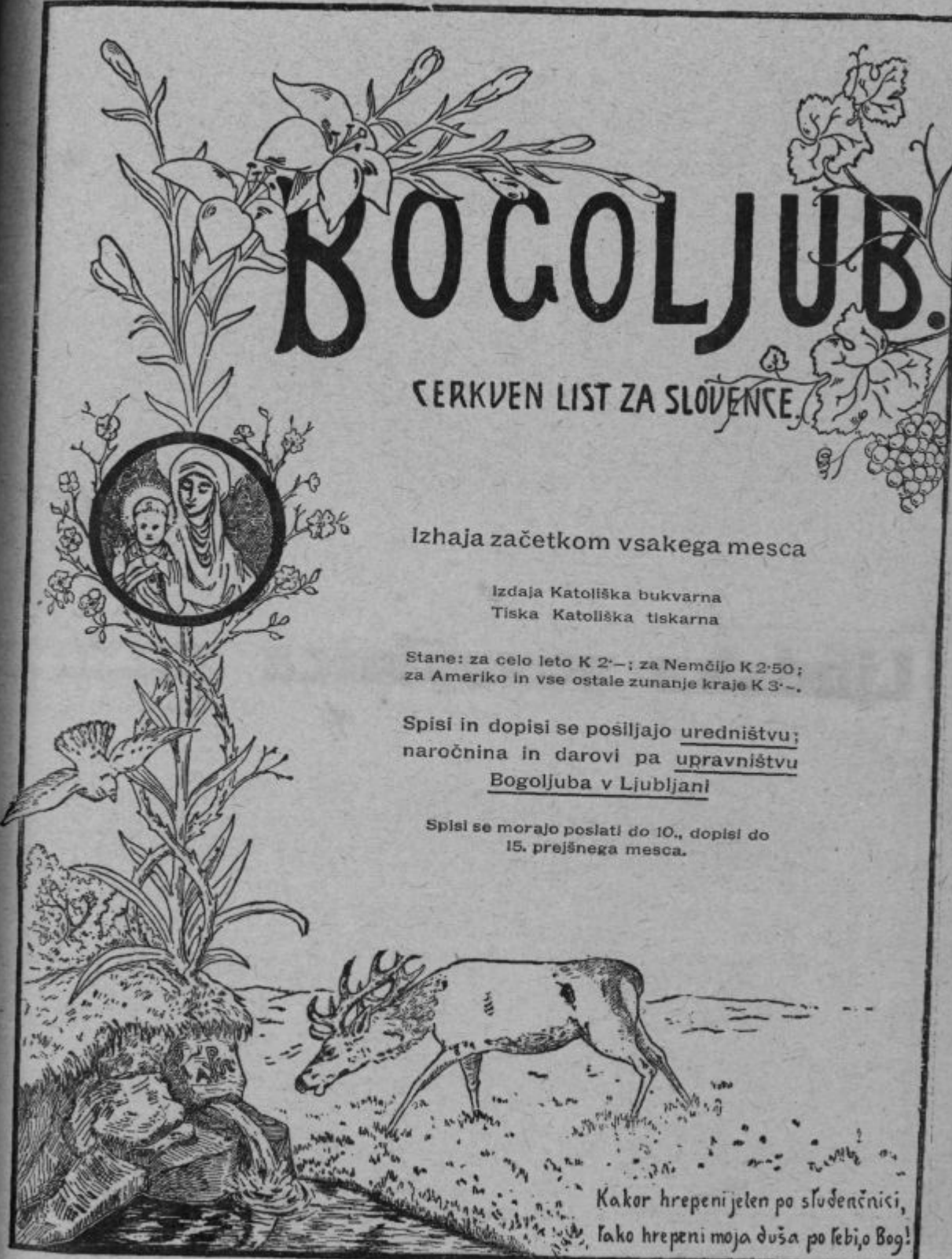
Izhaja začetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2.-; za Nemčijo K 2.50;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3.-.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredništvu;
naročnina in darovi pa upravnštvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnega mesca.

Kakor hrepeni jelen po sladenčnici,
tako hrepeni moja duša po tebi, o Bog!

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen. 3661 ex 1911

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. **L. Vilhar, urar.**

Naše gospodinje!!! Zahtevajte vedno pri vseh trgovcih

Kolinsko kavino primes
v korist obmejnih Slovencev.

733

Denarni promet do 31. decembra 1911
čez 82 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. decembra 1911
čez 22 milijonov kron.

Ljudska posojilnica registrirana zadruga
z neomejeno zavezo

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odstotkov brez

kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vloženi 100 kron čistih K 4.50 na leto.

Lastna glavna.
K 704.939.27

Za natisanje po pošti so poštno-hranilni položnice na razpolaganje. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadržnikom posojila proti vknjižbi z in brez amortizacije, na osebni kredit (proti poroštvu) in zlastavi vrednostnih papirjev. Menjice se najkulant. eskomptirajo.

Fran Povše, komercialni svetnik, vodja, graščak, državni in deželni poslanec, predsednik. **Josip Šiška**, stolni kanonik, podpredsednik. Odborniki: **Anton Belec**, posestnik, podjetnik in trgovec v St. Vidu n Ljubljano. **Dr. Josip Dermastia**, **Anton Kobi**, posestnik in trgovec, Breg p B. **Karol Kauschegg**, veleposestnik v Ljubljani. **Marija Kolar**, stolni dekan v Ljubljani. **Ivan Kregar**, hišni pos. v Ljubljani. **Fran Leskovic**, hišni pos. in blagajnik „Ljudske posojilnice“. **Ivan Pollak ml.**, tovarnar. **Karol Pollak**, tovarnar in pos. v Ljubljani. **Gregor Šibar**, župnik na Rudniku.

„SLOVENEČ“, sobotna izdaja, stane 7 kron na leto.

Koledar in nameni apostolstva molitve.

I. Namen molitve od sv. Očeta odločen za september (kimovec): Katoliške šole in zavodi. II. Posebni nameni za vsak dan:

1	Nedelja	Angeljska. Egidij op.	Nedolžni, zanemarjeni otroci
2	Ponedelj.	Štefan, kralj	Cerkvene razmere na Ogrskem
3	Torek	Tekla, Erazma	Ugodno vreme
4	Sreda	Rozalija, dev.	Devce, katere so v nevarnosti
5	Četrtek	Lavrencij Just.	Popotniki na morju
6	Petek	Hermogen, muč.	Klapci in dekle
7	Sobota	Bronislava, nuna (blažen Krizin)	Zedinjenje razkolnikov
8	Nedelja	Rojstvo Marije Device	Marijine družbe
9	Ponedelj.	Peter Klaver	Misijoni v Afriki
10	Torek	Nikolaj Tolet.	Mladeniči, kateri se odločujejo za duhov. stan
11	Sreda	Prot in Hiacint, muč.	Naši dijaki
12	Četrtek	Guidon spozn.	Češčenje presv. Rešnjega Telesa
13	Petek	Notburga, dev.	Euharist. kongres na Dunaju
14	Sobota	Povišanje sv. Križa	Voljno prenašanje križev in nadlog
15	Nedelja	Ime Marijino	Vsi, kateri so kaj pripomogli v slavo pr. R. T.
16	Ponedelj.	Ljudmila	Domače razmere v vladarskih hišah
17	Torek	Rane sv. Frančiška	Redovi sv. Frančiška
18	Sreda	Tomaž Vilan, škof	Domači misijoni
19	Četrtek	Januarij, muč.	Gospod, usliši naše molitve!
20	Petek	Evstahij, muč.	Spoznanje previdnosti božje in pravo zaupanje
21	Sobota	Matevž, ap.	Ohrani nas v svoji sv. veri
22	Nedelja	Zalosti Marije Device	Božja pota bl. Device Marije žalostne
23	Ponedelj.	Lin, pap.	Sv. Oče in rimsko vprašanje
24	Torek	Gerhard	Delavci in delavke v tovarnah
25	Sreda	Firmin	Mir in ljubezen med domačimi
26	Četrtek	Ciprijan	Opustitev pohujšljivih in grešnih znanj
27	Petek	Kozma in Damjan	Naši zdravniki
28	Sobota	Vencel, kralj	Češko
29	Nedelja	Mihael, nadangel	Ponižanje sovražnikov sv. Cerkve
30	Ponedelj.	Hieronim	Bratje Hrvatje. Vsi v septembru umrli.

Odpustki mesca sept. 1912.

1. Nedelja, prva v mescu. Angeljska. Popolni odpustek: a) tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi; b) udom rožnivenške bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen svetega očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa molijo pred izpostavljenim svetim Rešnjim Telesom; c) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega danes ali v petek.

4. Sreda. Sv. Roza Viterbska. Popolni odpustek tretjerednikom.

5. Četrtek, prvi v mescu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

6. Petek, prvi v mescu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo v namen svetega očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega, če ga že niso dobili v nedeljo; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

8. Nedelja. Rojstvo Marije Device. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 5. dan; b) udom

bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; spovednik more namesto obiska v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; c) udom bratovščine naše ljube Gospe v bratovski cerkvi; d) udom rožnivenške bratovščine v katerikoli cerkvi; e) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; f) onim, ki nosijo beli, ali rjavi, ali črni, ali višnjevi škapulir; udom bratovščine žalostne Matere božje je treba poleg drugega moliti 7 očenaveš in 7 češčenamarij za duše v vicah; g) udom Marijine družbe; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom bratovščine za duše v vicah. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

13. Petek. Sv. Veronika. Popolni odpustek tretjerednikom. Odpustki, podeljeni za evharistični kongres, so na natisnjeni v listu samem.

14. Sobota. Povišanje sv. Križa. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

15. Nedelja. Ime Marijino. V Avstriji dobe popolni odpustek vsi verniki, ki danes ali v osmini prejmejo svete zakramente, so pri sv. maši in molijo v namen svetega očeta.

17. Torek. Rane sv. Frančiška. Tretjerednikom pop. odpustek in vesoljna odveza.

18. Sreda. Sv. Jožef Kupertinski. Popolni odpustek tretjerednikom.

Triumf* evharističnega Kralja.

Svetovni evharistični kongres, na katerega se Avstrija pripravlja že pol leta, je pred durmi. Le še nekaj dni nas loči od njega. Udeležniki se že pripravljajo na odhod k izrednemu cerkvenemu slavju, kakršnega še niso videli in ga sploh še nikdar ni bilo.

Seveda večina vernega ljudstva ne bo mogla biti pričujoča. Toda naj bo kdo že telesno ali le v duhu pričujoč, vsakega vernega človeka mora ta velemogočna slavnost v čast Najsvetejšemu iz srca veseliti.

In sicer veseliti nas mora:

da je v naših časih, ko se toliko zoper vero ruje, vendar še toliko vere, in sicer tako močne vere, na svetu;

da je mogoče v sredi svetovnega ogromnega mesta napraviti tako strogo nabožno manifestacijo, in morajo nasprotniki, ki sicer na tihem z zobmi škripljejo, k temu molčati ali vsaj lepo mirni biti;

da je zlasti na svetu še toliko močne vere in vroče ljubezni do Tistega, ki je češčenja in ljubezni med nami najbolj vreden;

da bo naš tihi skriti in toliko prezirani Bog v sveti hostiji vendar imel med nami vsaj nekaj dni priznanja, javnega izpoznavanja, češčenja, zmagoslavja sredi modernega sveta;

da je zlasti v visokih svetnih krogih še toliko vere in vdanosti do Najvišjega;

da se narodi, različni in večkrat nasprotni si po jeziku, lepo skupaj najdejo v češčenju presv. Evharistije;

da je sveta hostija središče, okoli katerega se v ljubezni zbirajo vsi narodi in vsi jeziki.

Lepi, veličastni bodo dnevi evharističnega kongresa.

Toda — toda — če bo vsa ta slava trajala samo par dni, potem pa od vsega tega ne bo nič ostalo — potem, potem vendar kljub vsemu sijaju kongresa vendar ne moremo tako veseli biti. Kongres mora roditi trajne sadove večjega češčenja najsvetejše skrivnosti!

Mi Slovenci smo odgovorni v tem oziru samo za to, kar se bo storilo med nami samimi. Naš prijatelj, č. gosp. župnik Dominik Janež, star praktikus v tem oziru, nam v ta namen pošilja in predlaga svoje nasvete: V čem naj se pokaže med nami Slovenci sad evharističnega kongresa. Ti predlogi so natisnjeni takoj za tem člankom.

Pa tudi govori, ki se bodo govorili v našem slovenskem oddelku, so izbrani tako, da obsegajo nekak program našega delovanja v bodočnosti v tem oziru. Vseslovenski pripravljalni odbor je sprejel brez spremembe v »Bogoljubu« naštete predmete, o katerih naj se govori na kongresu. Naj bodo danes še enkrat naznanjeni ti predmeti:

1. Kaj vidi Jezus iz tabernakelja po Slovenskem.

2. Kako povzdigniti češčenje sv. R. T. med Slovenci.

3. Vnanje ravnanje z Najsvetejšim.

4. Vzgoja novega rodu s pomočjo pogostnega sv. obhajila (Marijinih družb in vrtcev).

5. Kako pridobiti moške za pogostejše prejetje sv. zakramentov.

6. Katoliška inteligenca in katoliško življenje.

7. Karitativno delo (dela usmiljenja) — sad sv. obhajila.

Povedano bodi, da štiri teh govorov bodo govorili štirje škofje slovenski; ostale tri

* Zmagoslavje.

drugi govorniki. — Če dobimo na razpolago še kako dvorano, se bo pa dalo še o kaki drugi stvari govoriti.

Govori se bodo potem dali — kjerkoli že — tiskati, da jih bodo lahko brali tudi tisti, ki jih ne bodo mogli slišati.

Mi bomo imeli vsako jutro in vsak večer ob 6. — v četrtek, petek in soboto — in v nedeljo zjutraj skupno slovesno službo božjo; — da bo potem ostali dan prost za ogledovanje mesta, oziroma za udeležbo pri drugih zborovanjih. In sicer bomo imeli vsa jutra pontifikalno sv. mašo, ki jo bodo imeli slovenski škofje: v četrtek škof tržaški, v petek knezoškof ljubljanski, v soboto knezoškof lavantinski, v nedeljo knezonadškof goriški.

Naši udeleženci naj v dneh kongresa pridno pristopajo k sv. obhajilu. In sicer je najmodrejšje, da opravijo spoved že doma. Potem naj se pa nikar ne bojijo za vsako malenkost, ki jo čez dan zagreše (n. pr., kar se rado zgodi: če komu uide kaka kletvica), pristopiti k sv. obhajilu. Na Dunaju pa se bo spovedovalo v soboto popoldne.

Mi bi močno želeli, da bi vsaj eno noč imeli nočno češčenje v naši cerkvi. Drugi pa so tega mnenja, da bodo ljudje preveč trudni, da bi se jim ljubilo ponoči čuti in moliti. Zato prepuščamo to prosti volji vsakega posameznega. Kdor si upa to zmagati, naj vzame s seboj »Večno molitev«; in če jih bo dosti, bomo eno noč premolili, če ne, pa ne.

Priporočamo tudi našim ljudem, naj vzamejo s seboj nekoliko domače hrane. Preveč naj se pa nikar ne obremenijo — da ne bodo nosili predebelih »cekarjev« po Dunaju, — ker se bo na Dunaju dobila primeroma zelo poceni hrana — po 1 K 50 vin. na dan — in toliko bo vsak premož, kdor pojde tja. Po »ljudskih kuhinjah« tudi samo po 1 K na dan.

Oni, ki bodo stanovali v skupnih prenočiščih, naj vzamejo s seboj tudi brisačo in druge take reči, ki so potrebne, da se človek zjutraj, ko vstane, malo v red dene, da je za med ljudi; ker teh potrebščin tolikemu številu ljudi na Dunaju ne morejo preskrbeti.

Končno bodi priporočeno, da naj vzamejo s seboj tudi precejšen porcionček potrpežljivosti, ker se ne more garantirati, da bo pri toliki množici šlo vse prav »po notah«.

Vi pa, ki boste doma ostali, pa doma storite, kar je mogoče v čast Najsvetejšemu. Delajmo vsi dobre sklepe in načrte, kako hočemo Jezusu kar mogoče napraviti prijetno prebivanje med nami, kako mu prihraniti kar najbolj moč vsako žaljenje, kako ga častiti in poveličevati vedno, tako da bo ne

samo par dni, ampak vedno Kristus vladal in kraljeval med nami.

Odpustki in pravice ob kongresu.

Vsi duhovniki, ki se udeležijo kongresa, imjao od 1. do 20. septembra spovedno pravico v dunajski nadškofiji. Treba je le, da vzame vsak svojo jurisdikcijo iz domače škofije s seboj in jo tam pokaže dotičnemu cerkvenemu predstojniku. — Popolni odpustek lahko prejme vsak udeleženec enkrat, ako prejme katerikoli dan tam svete zakramente, obišče kako cerkev in po božno moli za edinost katoliških vladarjev, za izpreobrnjenje nevernikov in grešnikov, za povišanje matere sv. katoliške Cerkve. — Nepopolni odpustek 7 let in 7 kvadragen lahko prejme vsak dan, če moli v kateri cerkvi ali javni kapeli pred sv. Rešnjim Telesom. — Obojni odpustki se lahko obrnejo v prid dušam v vica. — 14. septembra bo v cerkvi sv. Štefana po veliki maši papežev blagoslov, ki je združen s popolnim odpustom pod navadnimi pogoji. — Posebna milost dunajskega kongresa pa je ta, da prejmejo vsi verniki po celem svetu na dan procesije, t. j. 15. septembra, popolni odpustek, ako prejmo doma sv. zakramente in se v duhu združijo z udeleženci na Dunaju. — Z ozirom na te milosti imajo vsi duhovniki, ki bodo spovedovali od 1. do 20. septembra v dunajski nadškofiji, pravico odvezati tudi od škofovih pridržkov.

Posebni vlakovi za evharistični kongres je doslej dovoljenih: Iz Šlezije 1, iz Bosne 1, iz Hrvatske 4, iz Češke jih bo več, ker je oglašanih 5000 oseb, iz Linca 2, iz Kremsa 1, iz Waldviertelna 4, iz Št. Hipolita 4, iz Gor. Avstrijske še posebej 3, 10.000 Slovakov bo pripeljalo 25 vlakov, iz Gradca 1, iz Brna 1, iz Olomuca 1, iz Ogrskega Hradišča 1, s Tirolske pride 2000 oseb, iz Galicije 5000 oseb, iz Koroške 2 vlaka, iz Maribora 1200 Slovencev, na Kranjskem se je oglasilo okroglo 1300 oseb. Iz tujih držav so napovedani posebni vlaki: Z Bavarskega 4, iz Kolina 1, iz Kanade 1, iz Rima 1, iz Milana 1, s Španske 2, z Irske 1, s Francoske 2, iz Belgije 2, iz Berolina 1, iz Varšave 1. Že iz teh podatkov, ki seveda niso še popolni, je razvidno, kako ogromna bo udeležba na evharističnem kongresu. — Deželni odbor tirolski je dovolil 6000 K v ta namen, da bo mogla tirolske dežela primerno pripomoči do večje proslave evharističnega Zveličarja na dunajskem kongresu. — Poljaki bodo na evharističnem kongresu menda najbolj častno zastopani. V

spremljstvu dveh nadškofov, osmero škofov in 400 duhovnikov bo prišlo k slavnosti na Dunaj več tisoč Poljakov iz raznih slojev in stanov. — Doslej je priglašanih skupno čez 20 tisoč oseb, ki se bodo udeleževale posvetovanj po posameznih oddelkih o priliki kon-

gresa. Za slavnostno procesijo pa pričakujejo 200.000 ljudi. Na čelu vzhodnih (orientalskih) katoličanov bo prišel na Dunaj jeruzalemski patrijarh in nadškofa iz Smirne in Beiruta. Iz Azije bo prišel antiohijski patrijarh. Navzoč bo tudi carigrabski patrijarh.

Triumf evharističnega Kralja.

Avstrija velika, verna,
kdo je tisti, ki prihaja?
Saj te sreča neizmerna
v sladkem upanju navdaja.
Kdo je, ki mu pot pripravljáš,
ki zvestobo mu obnovljáš?
Kdo je tisti, o povej!

Kdo je tisti, ki prihaja,
ki vladar se ga raduje,
srebroglav, a s srečo maja
ga na tronu pričakuje?
Ki habsburško žezlo slavno
z vso lepoto svojo davno
bo sklonilo se pred njim?

Kdo je tisti, ki prihaja,
ki mu Dunaj kliče ave,
ki se zanj krasi, pomlaja,
in pošilja mu pozdrave?
Glej, njegove širne ceste
čakajo ga kot neveste . . .
Kdo, o kdo je ta vladar?

Kdo je tisti, ki prihaja?
Narodi so zanj se vneli . . .
To je večni Kralj iz raja
v hostiji deviško beli.
Bog je, ki med nami biva,
ki ga moli vera živa,
evharistični naš Kralj.

Stopil bo iz tihe ječe,
da se ljudstvo mu pokloni . . .
V žarke hostije blesteče
zrli bodo milijoni.
Avstrija bo pokleknila
z živo vero in molila
večnovečnega Boga.

Krona na srebrni glavi
bo pred njim se v prah sklonila,
Kralja bo v nebeški slavi
solza starčkova molila.
Z zlatim žezlom v trudni roki
bo v ponižnosti globoki
verni cesar ga slavil.

To bo zmagá, to bo slava,
to triumf bo, Jezus, zate,
ko avstrijska vsa država
bo v molitvi zrla nate.
Ko bo zvesta, kot je bila,
ti prisego obnovila,
blagoslovil boš jo ti.

M. Elizabeta.

Evharistični kongres in naši sklepi.

Važnost shoda.

»Pridi k nam tvoje kraljestvo evharistično!« To bo v kratkem izražena smer in namen letošnjega evharističnega kongresa. Če shod to doseže, je dosegel svoj namen. Tako se bo naše stoletje lahko imenovalo evharistično, kot se je prejšnje Marijino.

Če se tudi to geslo ne bo izpolnilo v polni meri, pri vseh in povsod, vendar bo kongres veliko pripomogel k temu; taki shodi so najboljše sredstvo v dosegu tega namena.

Sadovi takih shodov se kažejo in se bodo še vedno bolj pokazali. Katoličani se poživijo v veri do te največje skrivnosti, navdajo se s trdnim zaupanjem, da nas sovražniki ne bodo zmagali, kot nam je to zagotovil naš Odrašenik, ko je rekel: »Ne bojte se; jaz sem svet premagal.« Ljubezen do tega zakramenta ljubezni se bo še bolj vnela v naših srcih in širila svoj blagodejni vpliv naokoli. Tudi sovražniki sv. vere bodo morali spoznati v svojo sramoto, da je ves njih trud proti

veri brezuspešen, da katoliške vere ne bodo zatrli, ampak nasprotno, da bo vera kamen, ki jih bo strl in končal.

Največ sadu bodo imeli od tega shoda oni, ki se ga bodo udeležili, pa tudi drugi, ki bodo čuli o njem. Če se pomisli, koliko se že sedaj moli za dober uspeh, koliko se bo molilo za časa shoda na Dunaju in potem po posameznih krajih, koliko se bo o tem pisalo, na shodih govorilo in razpravljalo, koliko se bo pri ti priliki prejelo sv. obhajil, potem lahko spoznamo velikanski pomen tega svetovnega kongresa za celo katoliško Cerkev: kot električni tok bo prešinil vse njene ude.

Ta shod se vrši letos na cesarskem Dunaju, v naši Avstriji, kamor spadamo tudi mi Slovenci, v širjem pomenu je to tudi naš shod. Od tega shoda smemo tudi mi veliko pričakovati. Trajen spomin na ta shod bo votivna cerkev, ki se sezida na Dunaju; delež bomo imeli tudi mi. Kak spomin še naj postavimo na ta svetovni shod? O tem nekaj misli!

I. Duhovniki.

Od duhovnikov je največ odvisno, kako se časti presv. Rešnje Telo. Evharistični duhovniki imajo navadno tudi evharistične vernike. Zato moramo predvsem mi duhovniki moliti: »Evharistično Srce Jezusovo, vzor duhovniškega srca, usmili se nas!« (Odp. 300 dni vselej.) Naši sklepi bi bili:

1. Pristopimo letos vsi v družbo »Sacerdotum adoratorum«. Eno uro v tednu prebiti pred tabernakelnom, se greti na evharističnem solncu, to bo najboljša solnčna kopel in zdravilo zoper vse naše duševne bolezni in slabosti. Ker se moli v ti uri lahko tudi brevir pol ure, potem to ni veliko breme.

2. Pridružimo se v tem letu tudi družbi: *Legae sacerdotale eucharistica pro quotidiana SS. Eucharistiae sumptione*. Kakor kaže že ime, ima ta družba namen širiti pogostno, vsakdanje sv. obhajilo med verniki. Posebnih dolžnosti, kakih molitev, nam ta družba ne naklada, pač pa nam pomaga v našem dušnem pastirstvu. Kot se bere v sprejemnici, dobimo po ti družbi mnogo pravic. Zapisuje se v Bocnu na južnem Tirolskem; tukaj je za nas za enkrat središče za vse evharistično gibanje.

3. Predpisana je od sv. očeta za celi svet tridnevnik v prospeh pogostnega sv. obhajila. Vrši se lahko v poljubnem času. Da se ta tridnevnik še bolj uspešno vodi, se priporoča, da bi si mi duhovniki pomagali med seboj, posebno duhovniki ene dekanije. Tuje govornike ljudje rajši poslu-

šajo. Nudi se jim tudi prilika, da opravijo spoved pri tujem duhovniku. Primeren čas za to bi bil čas celodnevnega češčenja sv. R. T.; s tem češčenjem bi se morda sklenila tridnevnik.

II. Slovensko ljudstvo.

Za naše ljudstvo bi se to priporočilo:

1. Po vseh župnijah, sploh povsod, kjer se hrani sv. Rešnje Telo, naj bi se letos vpeljala bratovščina presvetega Rešnjega Telesa, ako še ni vpeljana. Eno uro v mescu moliti Jezusa v najsvetejšem Zakramentu, medtem ko on prebiva med nami vsak mesec 734 ur, to gotovo ni preveč zahtevano. Ta ura se more opraviti tudi doma, ako je ni mogoče v cerkvi. Prispeva se letnih 40 vinarjev za olepšavo domače ali tujih cerkvâ; tudi to ni veliko in se lahko stori, če je kaj dobre volje.

Glede te bratovščine bi to opomnil. Vsaka družba ima kako zunanje znamenje, da se pokaže tudi nazunaj. Taka znamenja so: Zastave, družbeni znaki, svetinje na raznih trakovih, obleka itd. Dosedaj je še malo zastav, ki bi jih imele bratovščine sv. Rešnjega Telesa, znaka tudi nimamo nobenega. Primerne podobe na takih zastavah bi bile med drugimi tudi podoba sv. Mihaela, ki je stražar najsv. Zakramenta, sv. Paškal Bajlonski, sv. Patricij, sv. Tomaž Akv., sv. Klara, sv. Barbara itd. Znake za to bratovščino imajo Nemci. Duhovniki imajo znak v podobi monstrance na belem traku. Laiki imajo rumeno, okroglo svetinjo z rumenim trakom. Napravljena je primerna podoba in napis. Take znake bi imeli udje pri urah molitve, pri svojih shodih, pri bratovskih obhajilih, pri evharističnih procesijah. Ta družba je vendar središče vseh drugih. Taka zunanja znamenja bi zelo povzdignila evharistične prireditve in kazala tudi očitno našo ljubezen do Najsvetejšega.

2. Bratovščina presv. Rešnjega Telesa, kakor tudi ona »Sacerdotum adoratorum« ima namen, da eno uro v mescu ali tednu molimo Jezusa v tabernakelnju. Ne pozabimo pa, da je Jezus pričujoč noč in dan med nami, da bi mi morali biti tudi noč in dan pri njem ali vsaj kolikor mogoče pogosto in dalj časa. To posameznim ni mogoče, pač pa nekaterim, ki bi zastopali druge. Tako imamo celodnevno češčenje presv. Rešnjega Telesa, da se naj podnevi skozi celo leto na enem kraju časti Jezus v sv. Rešnjem Telesu. Imamo tudi nočne častivce, to pa le eno noč v mescu, pred prvim petkom v mescu. Imamo posebno družbo Evharistijcev, ki molijo noč in dan sv. Rešnje Telo. Morda se ta družba, ki je

sedaj v Bocnu, vpelje po tem shodu tudi na Dunaju. Mi Slovenci take družbe najbrž ne bomo imeli ali vsaj ne tako hitro. Nekako namestilo takih družb se priporoča bratovščina ali bolje pobožna družba »vsakdanjega obiskovanja (klanjanja) presv. Rešnjega Telesa«. Ta družba je vpeljana v Turinu dne 30. junija 1908. in je sedež vseh drugih družb po celem svetu. Nam najbližje je ta družba vpeljana v Bocnu in je agregirana oni glavni v Turinu dne 10. maja 1909. Namen te družbe je, da udje obišejo vsak dan sv. Rešnje Telo, če tudi le za malo časa. Sv. maša velja že za tako obiskanje. Posebne molitve niso predpisane pri tem obisku. Dobijo se razne duhovne dobrote. Takim, ki so blizu cerkve, bi bilo to kaj lahko mogoče. Treba bi bilo še posebnih slovenskih sprejemnic. Prav primerne molitvice, obdarovane z odpustki, so ravnokar izšle. Tiskane so na primernih podobnicah z napisom: »Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!« In: »Evharistično Srce Jezusovo, usmili se nas!« Lepe molitvice so tudi na onih lističih: »Četrť ure pred presv. Rešnjim Telesom«.

3. Najlepšo priliko obiskovati Jezusa v cerkvi imajo med šolskim letom šolarji, mali in veliki. Ker je navadno šola blizu cerkve, v kateri se hrani sv. Rešnje Telo, bi bilo to kaj lahko, da bi otroci obiskali božjega Detoljuba. V ta namen imamo že neko križarsko evharistično družbo otrok, katero so priporočili že prejšnji papež Leon XIII. To družbo imajo francoski in nemški otroci. Ako bi se pri nas kaj podobnega vpeljalo, bi imeli tudi šolski otroci lep spomin na letošnji evharistični kongres. Tak obisk pred ali po šoli je sedaj za šolske otroke zelo primeren, ker so otroci tako srečni, da smejo tako zgodaj pristopati k mizi Gospodovi. Tako bi se navadili že v zgodnji mladosti na to lepo vajo.

III. Še nekateri splošni nasveti.

1. Kakor se vršijo svetovni evharistični kongresi navadno le po večjih mestih in z velikim sijajem, tako se priporočajo tudi podobni škofijski shodi v proslavo presv. Evharistije. Ali bi ne bili primerni tudi evharistični dekanjski shodi? Teh bi se ljudstvo lažje udeležilo, ker bi bili bolj pri roki. Škofijskih se morejo udeležiti le bolj posamezni, ker je sklenjeno z večjimi stroški in trudom.

2. Sedaj imamo petero litanij, ki se smejo moliti pri očitni službi božji. Imamo pa še posebej litanije v čast presv. Rešnjemu Telesu. Imamo sicer litanije presv. Srca Je-

zusovega. Ali tu se časti, moli le en del Jezusovega Telesa. Ali bi ne bilo primerno, da bi smeli moliti pri očitni službi, ki se navadno vrši pred izpostavljenim svetim Rešnjim Telesom, tudi litanije presv. Rešnjega Telesa? Sveta stolica bi to rada dovolila.

3. O raznih prilikah imamo tudi razna zvonjenja. Zvonenje je poseben izraz našega dušnega razpoloženja ob raznih verskih dogodkih. Omenim le zvonenje vsak petek ob 3. popoldan v spomin Kristusove smrti na veliki petek. Tako je petek posvečen spominu na Kristusovo trpljenje in smrt. Četrtek nas posebno spominja na Jezusovo ljubezen, ko je na veliki četrtek postavil zakrament presv. Rešnjega Telesa. Ali ne bi bilo primerno, da nas na ta veliki dogodek, na postavitve najsv. Zakramenta, vsak četrtek opomni tudi zvon? Tako bi se s hvaležnim srcem spomnili na to ljubezen Jezusovo, ki jo še vedno nadaljuje v zakramentu ljubezni, ko biva noč in dan med nami. Primeren čas za to zvonenje bi bilo ob Ave Mariji. Kjer zvonijo k sv. Florijanu nekoliko pozneje po Ave Mariji, tam bi morda zvonilo po zvonjenju za duše v vicah, in sicer z velikim zvonom. Kjer pa na čast sv. Florijanu zvonijo takoj po zvonjenju za duše v vicah, bi zvonilo v čast presv. Rešnjemu Telesu kako uro pozneje, kakor sedaj zvonijo k sv. Florijanu.

4. Imamo litanije Matere božje. V njih proslavljamo Marijo z raznimi častnimi naslovi. Ti naslovi kažejo Marijino razmerje do Boga, do bližnjega, so zgodovinskega ali dogmatičnega pomena. Ti naslovi se vedno množijo. Novejša sta: »Mati dobrega sveta«, »Kraljica reda manjših bratov«. Enega razmerja pogršam v teh litanijah: Marijino razmerje do presv. Rešnjega Telesa. Nazivljemo sicer Marijo z »Našo ljubo Gospo presv. Rešnjega Telesa«, pa to je ločeno od litanij, je bolj privatnega pomena. In vendar: Katero razmerje je tesnejše, bolj naravno, dogmatično in zgodovinsko kot je razmerje Marijino do tega Zakramenta? Sv. Rešnje Telo, kot nazivljemo ta najsv. Zakrament, je Telo Jezusovo, kakor ga je dobil od prečiste Device Marije. Dozdeva se, da v tem zakramentu stopi v ospredje posebno Telo in Kri Jezusova, njegova človeška narava. Ko je Jezus postavil ta zakrament, je Gospod podarjal posebno svojo človeško naravo. »Vzemite in jejte, to je moje Telo! Vzemite in pijte, to je moja Kri!« Mati in otrok sta tedaj najtesnejše združena, sta kot eno telo. Če je torej Jezus, Marijin sin, evharistični kralj, je Marija, njegova mati, evharistična kraljica. Ali bi ne bilo torej primerno, da bi

se vpletel v litanije Matere božje tudi kak naslov, ki bi kazal to tesno razmerje Marijino do presv. Rešnjega Telesa, morda: »Kraljica presvetega Rešnjega Telesa«, prosi za nas? Občno mnenje je, da bo še v nebesih celo večnost sveta hostija v Marijinem Srcu, podobno kot je bila v skrinji zaveze shranjena mana, ta zemeljski kruh. Tako bo ostala Marija taka večna skrinja zaveze, kjer bo shranjena prava mana, ta nebeški kruh. . . .

To so nekatere misli z ozirom na letošnji evharistični svetovni kongres. To bi bili nekaki živi spominki, ki bi jih postavili mi duhovniki, mi katoliški Slovenci in katoličani sploh.

Tako se bo izpolnilo naše geslo: »Po Mariji k Jezusu!« Po Marijinem kraljestvu naj se širi in razširi med našim vernim ljudstvom kraljestvo evharistično!

Resolucije.

Ad I.

1. Naj se agitira za to, da se družba »Sacerdotum Adoratorum« in »Liga Sacerdotale Eucharistica pro quotidiana SS. Eucharistiae sumptione« kar najbolj razširi med duhovniki sobrati. »Triduum eucharisticum« naj se vrši kar moč slovesno.

Ad II.

2. Bratovščina presv. Rešnjega Telesa naj se med nami podvoji ali še več. Vodstvo bratovščine presv. Rešnjega Telesa naj nam poskrbi posebne slovenske znake s primernim napisom.

3. Pobožna družba za vsakdanje obiskovanje presv. Rešnjega Telesa naj

se tudi v naših škofijah oficijelno vpelje. Prekrbe naj se slovenske sprejemnice.

4. Za šolske otroke naj se sestavi primeren navod in kratke molitvice, da obiskujejo presv. Rešnje Telo, ko gredo v šolo.

Ad III.

5. Po posameznih dekanijah naj se sestavi posebni dekanijski odbori, ki bi skrbeli v primernih presledkih in na primernih krajih za dekanijske evharistične shode.

6. Izposluje naj se od sv. stolice, da se smejo litanije presv. Rešnjega Telesa moliti tudi pri očitni službi.

7. V litanijah Matere božje naj se pridene nov, poseben naslov, ki kaže Marijino razmerje do presv. Rešnjega Telesa.

Dodatek.

1. Na svetlo naj pride kmalu knjiga z naslovom: Bog z nami (Emanuel) [Op. uredništva: Ljubi Dominik, to pa že imamo. Samo kupovati in rabiti jo je treba.] ali knjiga o pogostnem in vsakdanjem sv. obhajilu za odrasle.

2. Naj se kmalu berejo evharistične šmarnice po naših cerkvah.

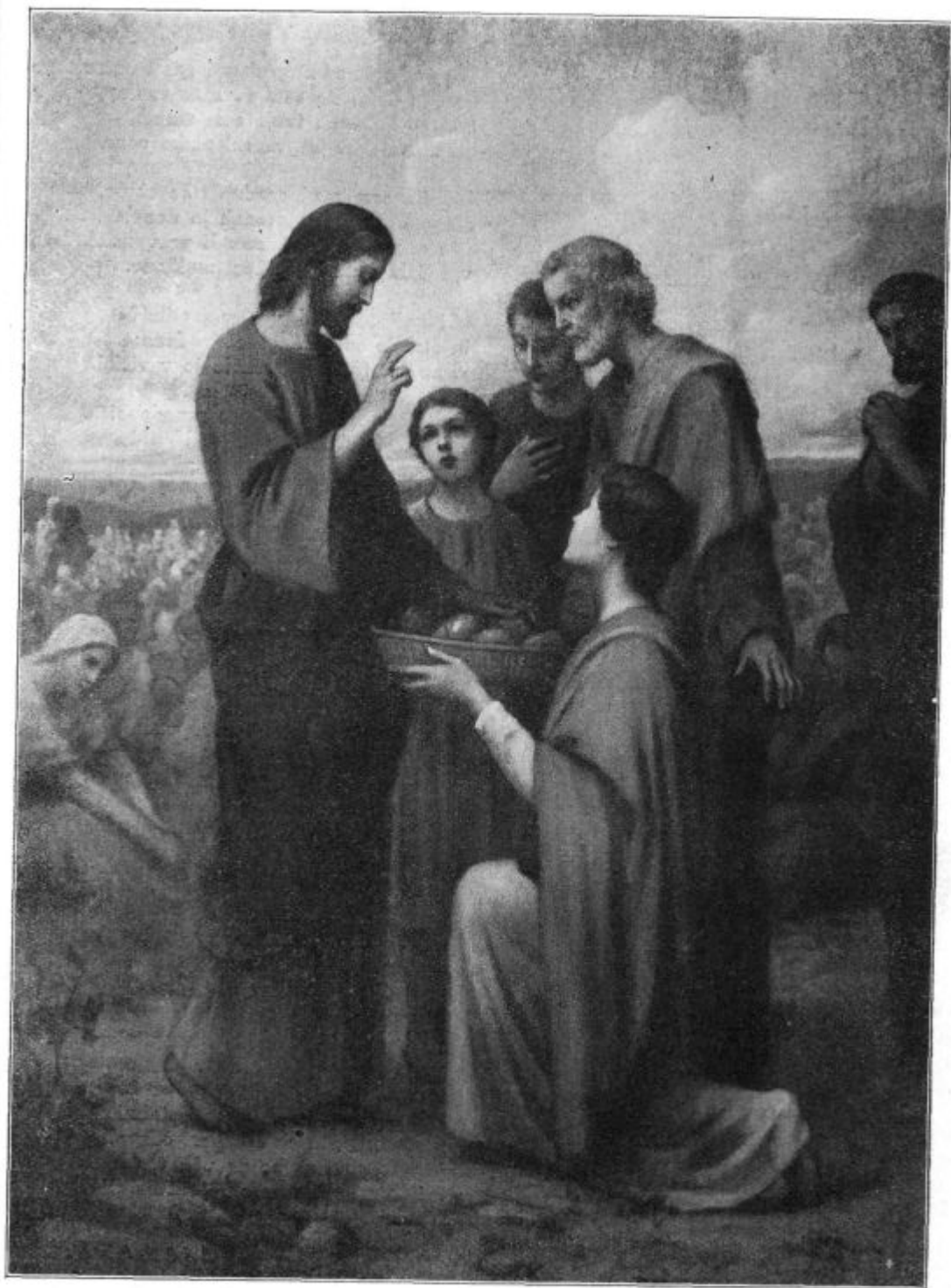
Opazka.

Bratovščina za vsakdanje obiskovanje presv. Rešnjega Telesa bi se morda kanoonično (oficijelno) ustanovila tam, kjer je bratovščina presv. Rešnjega Telesa. V Ljubljani n. pr. pri čč. uršulinkah. Prva je nekaka duhovna hčerka druge — matere nadbratovščine.

V Studnem pri Postojni, 12. avgusta 1912.

Dom. Janež, župnik.

Jezus čudežno nasiti množico in obljubi zakrament sv. Rešnjega Telesa.

Slava Tebi, Jezus!

Sonetni venec v proslavo evharističnega Zveličarja.

S cveticami narava se odene,
ko mlada vigred dvigne žezlo svoje,
vstajenja himno širo stvarstvo poje
in tisoč rok radostno se razklene.

In cvetke jasnožarne, zlatoklene,
z najdražjim vonjem in prelestne boje
vijo si v vence za predraže svoje
takrat z veseljem duše preiskrene.

Moj venec pa, o Jezus, bodi zate!
Nikomur ga doslej še nisem vila,
saj misli vse potaplajo se vate.

Nikogar nisem še tako ljubila
kot tebe, ko oko je padlo nate,
leskeča vigred ko je nastopila.

Leskeča vigred ko je nastopila,
ko na stezicah blažene mladosti
viharjev, bojov, tuže in bridkosti
poznala nisem še in ne pojmila:

Takrat pogled sem prvi v te vtopila,
saj si me srečal lep in poln sladkosti
na ustnih materinih v vsi svetosti,
ko križek delati me je učila.

V pogledih njenih vsikdar si me srečal.
ko je o tebi ljubko govorila,
nebesa zlata si po nji obečal.

Že v mladih dneh sem v mislih te nosila,
saj bil si v duši, sam si jo posvečal —
a komu bo cvetlične vence vila?

A komu bo cvetlične vence vila
v ljubezni prvi duša skromnovdana?
Povedala mi tiha je poljana,
ki limbarje blesteče je rodila.

Ko rosa jutranja jih je pojila,
stopila sem med nje še prav zarana,
in sredi lilij belih in bršljana,
dobrotni Jezus, tebe sem dobila.

In rože zlate in jazmin dehteči,
škrlatne gladiole in verbene,
vse govorilo je o tebi v tihi sreči.

Naj duh se moj le tebe prav oklene
da tebi le v ljubezni bi goreči
veselo pela pesmi preiskrene.

Veselo pela pesmi preiskrene
sem le zate, ko sem se zate vnela;
ko vso ljubezen tvojo sem umela,
bil zame svet je prazen, nizke cene.

Stopila sem med gozdne tihe stene,
srebrna pesem v kronah je donela . . .
»Že zopet ti? Kaj, sem li prav umela?«
vprašala temnoliste sem maklene.

»Si tudi tukaj, Jezus, moj edini?«
in stresle so se kapljice vodene:
»Da, tukaj sem,« zvenelo je v višini.

O blažen, komur Bog se razodene!
Zdaj znala duša v tvoji je bližini
akorde mehke, kómu jih odklene.

Akorde mehke, kómu jih odklene
in kam naj nese duša prvi ave,
so pravile mi dan na dan dobrove,
od zlate zore do noči meglene.

To pravile so mi vode studene,
ki tebi so pošiljale pozdrave;
poznal je tebe vir, brzeč v daljave,
poznale so te reke srebropene.

Umela sem njih tajno govorjenje
in duša se je nate priklenila
in v tebi našla luč sem in življenje.

In od takrat, glej, ni kar nič dvomila,
komu veljalo njeno bo stremljenje,
Te Deum svoj — pred kom ga bo izlila.

Te Deum svoj — pred kom ga bo izlila
ljubeča moja duša, sem zdaj znala
in vendar rada ptičke sem vprašala,
komu njih pesmica se bo glasila.

In kot bi tisoč strun se dotaknila,
sta zbora dva se hitro mi odzvala:
»Le Jezusu naj bo na vek vsa hvala,
le njega pesem naša bo častila.«

Glej, pesem moja, Jezus, tudi zate!
Umrjem prej naj, kot bi te zabila,
saj sto vezi me svetih veže nate!

Dokler po žilah kri bo gorka lila,
potapljala bo duša se le vate,
edino tebe, Jezus, bo slavila.

Edino tebe, Jezus, bo slavila
beseda vsaka, ki iz ust vzhiteva,
saj pravila mi zarja je kraljeva,
da ti si dal ji zlata oblačila.

In jutranjica krasna, srebrokrila,
znanilka bližajočega se dneva,
doznala je, da senca je odseva,
ki iz lepote tvoje ga je pila.

Rodil se mladi dan je z zoro zlato,
topeč srebrnošlaraste koprene,
troseč kristale na zeleno trato.

Glej, zate niza bisere vodene,
da bilka vsaka, čudežev bogata,
bo dala ti zaklade dragocene.

Bo dala ti zaklade dragocene
deviška zemlja, z žarki pozlačena,
s poldanskim solncem stokrat prepojena,
ko tiho polje s snopjem se odene.

Glej, solnce, ki pod njim cvetlica vene,
je pravilo, da zemlja okrašena
lepote tvoje iskrica je ena,
le glas ljubezni tvoje je iskrene.

Povedalo mi je, da luč njegova
pred tabo je le slab utrinek sveče,
ki ti prižigaš ga vsak dan iznova

O, ti Najvišji! Glej, srce trepeče
pod vtiski milosti in blagoslova!
In kaj naj jaz ti dam, o vir vse sreče?

In kaj naj jaz ti dam, o vir vse sreče?
Ko zlato solnce na večer zatone,
ko ti prižigaš zvezdne milijone,
nedoljiva moč me k tebi vleče.

In gledam gor med zvezdice blesteče —
to biseri so pač iz tvoje krone,
so v plašču tvojem dražestne zapone,
to tvojih cest cvetlice so dehteče.

O, kdo si ti, ki ta očesca jasna
so tvoje roke veleslavna dela,
od vekov v vek neskončno lepa, krasna?

O, ko bi zate jaz kak dar imela!
Vprašanje čuj, ne, prošnja to je glasna:
Je li kaj v meni, kar bi dati smela?

Je li kaj v meni, kar bi dati smela,
da bi tako pred tabo se použilo,
da bi na veke tvoja žrtev bilo,
kot večna luč mrje tam osamela.

O blaženi trenutki, ko hitela
sem v noči pred oltar, pred lučko milo,
kjer tvoje je srce v ljubezni bilo,
kjer duša moja zate se je vnela.

Kako takrat si me priklenil nase!
Kako poslušal vzdih si goreče!
O blaženi spomin na srečne čase!

Hvaležnosti ne boš prezrl kipeče:
en dar samo, o teča vzemi zase!
En dar imam, to je — srce ljubeče.

En dar imam, to je srce ljubeče,
o, sprejmi, Jezus, v hvalo ga obilo
za prvo moje sveto obhajilo,
ko vanj prinesel raj si zlate sreče.

Še zdaj jih vidim, žarke bele sveče
in lilijsko nedolžno oblačilo,
in cvetje, ki krog senc se mi je vilo,
v ciboriju pa hostije blesteče.

In v eni hostiji si čakal name . . .
Kako ljubezni duša je kipela!
O dobri Jezus, kaj si storil zame!

Če večna luč bi tvoja biti smela,
nobena moč me tebi več ne vzame,
z velikim ognjem zate bi gorela.

Z velikim ognjem zate bi gorela . . .
Glej, pomnim še! Ko limbar jel je cvesti,
kot ženin ti si stal na moji cesti,
nebesa iz oči so ti žarela.

Kraljeva krona — tvoja halja bela . . .
Pokazal si mi križ v ljubezni zvesti,
nataknil prstan svoji si nevesti,
iz duše dna sem »Suscipe« zapela.

In od takrat srce na Srcu tvojem
kaj našlo sreče je, miru, sladkosti,
kako blažil si me v veličju svojem!

Ti veš, o Jezus, da sem vse radosti,
kar dobrega je bilo v srcu mojem,
utrip ti vsak darila koprneče.

Utrip ti vsak darila koprneče
doslej sem že, bom v poznih letih svojih;
ko našla sem te na oltarjih tvojih,
s teboj dobila sem bogastvo sreče.

Ti misliš name v mraku svete ječe,
pozdraviš zjutraj me na potih mojih,
pri meni si v radosti, v težkih bojih,
ti vlivaš olja v rane mi skeleče.

In slednji dan — o milost prevelika —
že čaka v cerkvi hostija me bela . . .
Ti prideš k meni — kolika odlika!

V trenutkih tistih k tebi bi se vzpela.
V dolini solzni eno le me mika:
s svetniki da bi tebi večno pela!

S svetniki da bi tebi večno pela,
ko se konča daritev mi življenja,
ko moja pot se z večnostjo zamenja,
to, ljubi Jezus, srčno bi želela.

Je li že blizu ura prevesela,
ko najdem v tebi cilje hrepenjenja
in zlato nado srečnega vstajenja,
ko k tebi moja duša bo hitela?

O blagi Jezus, ti veselje moje!
Kdaj duša moja tebe se oklene?
Kdaj v večnosti poglede srečam tvoje?

Ti cilj ljubezni moje preiskrene!
Zate nebo svoj večni »Sanctus« poje,
s cveticami narava se odene.

S cveticami narava se odene,
Leskeča vigred ko je nastopila . . .
A kómu bo cvetlične vence vila,
Veselo pela pesmi preiskrene?

Akorde sladke kómu jih odklene?
Te Deum svoj, pred kom ga bo izlila?
Edino tebe, Jezus, bo slavila,
Bo dala ti zaklade dragocene.

In kaj najjaz ti dam, o vir vse sreče?
Je li kaj v meni, kar bi dati smela?
En dar imam, to je — srce ljubeče.

Z velikim ognjem zate bi gorela,
Utrip ti vsak darila koprneče,
S svetniki da bi tebi večno pela:

Slava tebi, Jezus!

M. Elizabeta.

Evharistični cveti.

(Dalje.)

Mučenec za sv. Rešnje Telo.

Artur S., sin protestantskega barona, je za kratek čas potoval v Rim. Prišel je tje na praznik sv. Rešnjega Telesa. Ta dan so v Rimu — predno so se ga polastili Piemontezi — praznovali z velikim sijajem. Tisoči ljudstva so polnili ceste in trge, kjer se je pomikal sprevod s sv. Rešnjim Telesom. Pobožno so poklekovale množice pred skritim Bogom, katerega je nosil v bliščeči monštranci papež, njegov vidni namestnik na zemlji. Le mladi baron S. je stal nepremično med klečočimi; zaničljiv smeh mu je igral krog usten; kot protestant je pomiloval ljudstvo, ki je bilo po njegovih mislih vdano »praznoverstvu«. Toda kaj je to? Hipoma mu zgine zasmeh z ustnic; bled postane kot stena; na kolena se zgrudi; iz oči se mu uderó solze. Kaj se je zgodilo? Odkod ta čudovita izprememba? Baron S. naj sam pripoveduje. »Ko sem uprl svoje oči na monštranco, se mi je zdelo, da me gleda sam Zveličar s tako žalostnim, očitajočim pogledom; hipoma sem bil ves izpremenjen; z drugimi sem pokleknil v prah ter molil.«

Mladi baron se je odpovedal krivi veri ter je postal vnet katoličan. Čez nekaj let je postal duhovnik ter je stopil v jezuitski red, kjer je kot goreč misijonar pridobil mnogo duš za Boga. Njegova ljubezen in pobožnost do najsvetejšega Zakramenta je bila naravno občudovanja vredna. Globoka žalost se ga je vselej polastila, ako je slišal, da so na kakem kraju razžalili Zveličarja v zakramentu ljubezni; neštetokrat je ponujal Bogu svoje življenje v spravo za ta razžaljenja. Predstojniki so ga poklicali v Rim. Od tam so ga poslali nekoč v neko župnijo v sabinskih gorah, da bi ondi pomagal staremu župniku za Veliko noč. Z vso vnemo je deloval na tem kraju; komaj si je privoščil najpotrebnejšega počitka.

Ob tistem času so se v tamošnjih gorah potikale roparske tolpe. Bilo je nekoč proti polnoči. Župnika so poklicali k bolniku. Oče S. se je takoj ponudil, da gre obhajati namesto starega gospoda župnika, toda ta ni hotel sprejeti ponudbe, ker je oče S. delal pozno v noč in je bil zelo utrujen. Župnik odide z obhajilom. Pater pa ni mogel zaspiti, stopi to-

rej k oknu in gleda vunkaj. Cerkev in župnišče sta bila precej oddaljena od hiš. Nočna tihota je vladala naokoli. Zamisljen zre pater proti cerkvi, iz katere se je skozi okna svetlikala večna luč. Kar naenkrat se mu zazdi, da se neke sence premikajo po cerkvi. Huda slutnja se ga poloti. Urno pohiti po stopnjicah navzdol proti cerkvi; cerkvena vrata so bila le prislonjena.

Tiho odpre, pogleda: kri mu skoraj zastane po žilah. Pred odprtim tabernaklom stojita dva roparja, hoteč oropati dragoceno monštranco. Sveta jeza pograbi duhovnika; hoče planiti siloma nad roparja; močan je in spreten; že hoče naprej, toda — »ne« — si je govoril, — »roka, ki nosi posvečeni kruh, ne sme delati sile.« Tiho, neopazen se približa oltarju ter zgrabi hipoma monštranco, ki sta se je hotela polastiti roparja.

V prvem trenutku ostrmita roparja ter planeta nazaj; toda, ko vidita, da imata opraviti z enim samim, nista hotela pustiti dragocenelega ropa. Skočita na duhovnika ter ga bijeta in mučita. Ta pa stoji kot zid, naslonjen na oltar; na prsih stiska krčevito monštranco z Najsvetejšim. Kar počí strel; težko ranjen se zgrudi misijonar na tla, pa še umirajoč na tleh se oklepa z vso silo dragocenelega zaklada. »Gospod, pomagaj! Moči mi pojemajo!« stoka v smrtnih mukah.

Čuj, koraki se bližajo. V bližnjih hišah so slišali strel ter, sluteč nesrečo, so prihiteli proti cerkvi. V istem hipu se vrne tudi župnik od bolnika. Cerkvena vrata najdejo odprta. V temi zbežita roparja. Pretresljiv prizor se jim nudi. Ob vznožju oltarja leži umirajoči pater S., držeč monštranco v rokah. Vroče solze zalivajo oči silolasemu župniku, ko vzame okrvavljeno monštranco iz že mrzlih rok misijonarjevih. Pater se še lahko nasmehe ter šepne: »Največja želja mojega življenja se je izpolnila; umreti smem za v zakramentu skritega Boga!« Ko je solnce nanzanjalo nov dan, se je srečni misijonar preselil k poveličanemu Zveličarju.

Cerkev — moj paradiz.

Živel je častitljiv starček v razburkanem času francoske prekucije. Bival je blizu cerkve, v kateri se je kaj rad mudil ter srčno premolil cele dolge ure. To je bil njegov najljubši prostorček na zemlji; zato je pa tudi cerkev nazival: »moj paradiz«.

Ako je solnce s prvimi žarki zarano posvetilo v hišo božjo, ali pa jo je razsvitljevalo ob zatonu, vedno ga je našlo klečečega pred oltarjem; srce mu je prevevalo rajsko, nebesko veselje.

V življenju je hodil po trnjevi poti; Gospodova roka je večkrat težko zadela njega in njegovo rodbino; večkrat mu je pokalo srce. Ob takih urah se je tolažil: »Obiskati hočem svoj paradiz; tam mi bo lažje.« Najhujše gorje pa je prišlo tudi nanj ob strahoviti francoski prekuciji. Videl je teči kri nedolžnih v potokih; tudi sam je bil večkrat v smrtni nevarnosti. Nekega dne so pridrvili v cerkev prekucuhi v divjem srdu. Starček je klečal pred oltarjem. Ko ga ugledajo divjaki, osupnejo za trenotek pred vzvišenim prizorom molečega starčka; toda kmalu se oglasi divji glas: »Tudi ta je naš sovražnik. Drugim v svarilen zgled naj na mestu umrje!« Starček na te besede vstane, se obrne proti vsiljencem ter jim prostodušno očita hudobno početje. Divjake so starčkove besede tako pretresle, da so morilno orožje povesili; podali so roko starčku z zagotovilom, da mu ne bodo storili nič žalega. Starček poklekne zopet pred oltar, omahne ter umrje. Dogodek mu je tako pretresel srce, da so pošle zadnje njegove moči. Iz zemeljskega paradiza se je preselil zvesti božji služabnik v večni nebeski raj.

Blagor tudi tebi, prijatelj, ki ljubiš cerkev kot svoji drugi dom ter iščeš pomoči pri tistem, ki ondi prebiva. Zaupno lahko govoriš z Davidom: »Ako tudi hodim sredi po smrtni senci, se mi ni treba nič bati, ker si Ti, o Gospod, pri meni! (Ps. 22, 4.)

Največji zaklad.

V prvih časih krščanstva, v katerih so kristjane strahovito preganjali, je Cerkev vernikom dopuščala, da so smeli sv. Rešnje Telo hraniti v svojih hišah; ako je prišla nadnje nenadna smrtna nevarnost, so se urno obhajali, da bi s presv. Telesom Jezusovim okrepčani šli pogumno v smrt. Shranjevali so sv. Rešnje Telo v dragocenih pušicah.

V Antijohiji je živila mlada, bogata in plemenita devica z imenom Mirijam; zvesto je služila Kristusu. Ker se zaradi velike oddaljenosti ni mogla udeleževati službe božje, je hranila Najsvetejše v svoji palači v zlati pušici. Vsak dan je opravljala pred Jezusom, skritim v sv. hostiji, svojo pobožnost.

Ko je Mirijam neko jutro zopet hotela moliti pred Najsvetejšim, opazi, da je njena zakladnica odprta — sv. Rešnje Telo, ta največji zaklad njen je izginil. Kdo bi mogel popisati njeno žalost! Vsa potrta poklekne ter prosi iz dna svoje duše Kristusa pomoči. Še je bila zatopljena v molitev, kar prihiti sel ter jej izroči list s sledečo vsebino: »Sestra, sporočim ti, da je tisto, kar si pogrešila, v

mojih rokah ter isto moreš odkupiti. Tvoj brat Oroncij.«

Ta njen brat je bil pogan. Očetovsko dedščino je pognal v slabi tovaršiji. Živel je le od lepe podpore, ki mu jo je naklanjala sestra Mirijam. Brez odloga se poda Miriam k bratu ter ga je našla v družbi hudobnega tovariša. Brat ji prizna brez ovinkov, da je v trenutku njene odsotnosti uropal njeno dragocenost v zlati pušici. »Vrnem ti zlato pušico s tebi dragoceno vsebino, ako mi daš odkupnino,« reče Oroncij. »Vrni mi moj najdražji zaklad ter zahtevaj zanj, kar hočeš.«

»Dobro,« reče propali brat — »prijeli te bomo za besedo!«

Spisali so listino ter jo dali devici v podpis. Mirijam prečita listino ter podpiše brez oporekanja. Brat ji vrne njen najdražji zaklad, toda pod katerim pogojem? Morala je celo svoje premoženje brez odloga odstopiti bratu ter se podati kot sužnja v Rim.

Mirijam je bila zopet srečna, ko je sprejela sv. Rešnje Telo v svoje roke. Z veseljem je poljubila ta največji zaklad njen ter izpregovorila z nevesto v visoki pesmi: »Našla sem Njega, katerega ljubi moja duša!« Ko se je napotila v Rim, da postane ondi sužnja, je skrila svoj dragi zaklad na srcu, rekoč: »Zaničujem vse, da dobim le Kristusa.«

Kako osramoti ta krasni zgled mnogotere sedanje kristjane, ki višje cenijo blago in in veselje tega sveta kot Jezusa, ta najdragocenejši zaklad v najsvetejšem Zakramentu!

Junaštvo.

Vršila se je slovesna procesija z Najsvetejšim v N. v Ameriki pred nedavnim časom. Za dijakona je stregel pri obhodu vnet mlad duhovnik. Ravnokar je hotel župnik, ki je nosil sv. Rešnje Telo, dati blagoslov; že je držal v rokah monštranco, obrnjen proti ljudstvu. Kar ugleda mladi duhovnik, da je neki hudoben človek svojo puško dvignil ter nameril ž njo na sv. hostijo. Bliskoma skoči duhovnik med monštranco ter puškino cev. Trenotek za tem počí strel in duhovnik se smrtno ranjen zgrudi na tla. Župnik mu hitro dá sv. odvezo ter ga obhaja z isto sv. hostijo, za katero je blaži duhovnik žrtvoval svoje življenje. — Kajne, dragi bogoljub; kdor tako umrje kot ta duhovnik, ta z mirno vestjo stopi pred sodni stol božji. Gotovo! Tudi ti se pogumno postavi v bran za presveto Rešnje Telo, ako ga hudobni ljudje na katerikoli način sramote ali mu delajo nečast. Potem te pa tudi ne bo strah večnega Sodnika.

Teotim.

Tedaj od večne lučke ...

Ko palme sladko spanje
zvečer zasnivajo,
in trudni od naporov
ljudje počivajo,

ko se ciprese v vetru
skrivnostno klanjajo
in o preteklih časih
v miru sanjajo,

ko vrh neba se zvezde
lepo sprehajajo
in kakor na gostiji
radostno rajajo,

tedaj od večne lučke
mi žarki sijajo
in v nepokojno srce
tolažbo lijejo.

Fr. M.

Kakó je z odpustki pri pogostem sv. obhajilu?

POPOLNI ODPUSTKI — BREZ SV. SPOVEDI.

Množica popolnih odpustkov za tiste, ki hodijo pogosto k sv. obhajilu.

Najbolj goreča želja izmed vseh želj, ki jih imajo sv. oče, je, da starokrščanska navada, hoditi vsak dan ali vsaj kolikorokrat le mogoče pogosto k sv. obhajilu, zopet oživi po vsem krščanskem svetu. To je geslo njihovega papeževanja. Celó vrsto odlokov so že izdali z namenom, da vsakdanje in kolikor mogoče pogostno sv. obhajilo čim preje zopet

pride v navado povsod med krščanskim ljudstvom.

Skoraj naravnost nekaj neverjetnega pa je njih določba glede popolnih odpustkov v prid pogostega sv. obhajila. Ker je ta določba še vedno malo znana, vključ temu, da je v veljavi že šest let, se čutimo dolžne, da jo tukaj objavimo in tako vernike seznamimo z njo.

Kadarkoli je dan popolni odpustek, so

navadni pogoji zanj; spoved, obhajilo in izrečno imenovano dobro delo. — Za vsak popolni odpustek je bilo torej treba doslej tudi k spovedi iti; le kdor je imel navado vsak teden — ali v nekaterih škofijah (in tudi v naših) s posebnim dovoljenjem vsaj na štirinajst dni — hoditi k spovedi, je mogel (po določbi Klemena XIII. od 9. decembra 1763) popolni odpustek dobiti, tudi ne da bi šel za popolni odpustek še nalašč posebej k spovedi.

Sedanji papež pa so (z določbo z dne 14. februarja 1906), da bi vsakdanje sveto obhajilo kolikor mogoče pospešili, dali v tem oziru sledečo silno važno olajšavo:

Vsi, ki (v stanu milosti in s pravim pobožnim namenom) hodijo vsak dan ali vsaj

petkrat na teden k sv. obhajilu, morejo dobiti vse popolne odpustke tudi brez (tedenske ali štirinajstnevne) spovedi, ki je bila doslej zahtevana za popolne odpustke dotične dobe.

Kdor torej vsaj petkrat na teden hodi k sv. obhajilu, more dobiti vse popolne odpustke, čeprav se spoveduje le enkrat na mesec, na dva mesca ali še redkeje. Papeževa določba ne tirja glede spovedi nikakega določnega števila spovedi; in sploh spovedi za tiste, ki hodijo v stanu milosti in s pravim pobožnim namenom vsak dan ali vsaj petkrat na teden k sv. obhajilu, niti za popolne odpustke ne zahteva.

(Po dekretu, Lintelu in dr. Antoniju.)

Iskrice sv. Ignacija.

(Konec.)

82. Modrost ima dvoje oči: z enim očesom pregleda, kaj je storiti, z drugim si ogleda, kar se je storilo.

83. Če ti tudi pamet in ljudje svetujejo, da kaj začni, vendar prej še v molitvi Boga vprašaj za svet.

84. Kakor veter razpiha ugašujoč plamen, tako pogovor s pobožnim možem podžge umirajočo ljubezen.

85. Če služim služabnikom Gospodovim, mi je tako, kakor da služim Bogu.

86. Ki bi ne iskali nikdar svojega, ampak vedno le stvar Jezusa Kristusa, so prav redki celo med dobrimi služabniki Kristusovimi.

87. Krepost zna veliko bolj kakor učestnost darove sv. Duha pridobiti, kakor tudi drugim deliti.

88. Hudobnež sumniči celo dobro stvar; kdor je omotičen, temu se vrti še tisto, kar pri miru stoji.

89. Samoljubnost je prava čarovnica; oko nam tako oslepí, da imamo za nemožne stvari, ki bi jih z lahkoto storili, pa tudi morali storiti.

90. Toča biserov, ki trto uniči, pa zaklad zapusti vinoogradniku — to je preganjanje pravičnih.

91. Le to skrbi, da ti ne bo manjkalo ponižnosti in krotkosti; Bog je zmiraj dovolj dobrotljiv in mogočen, da ti pomaga.

92. Kjer manjka ravnila in merila, tam se še dobro sprevrže v slabo.

93. Kolikorkrat tujo pregreho s prikrito škodoželjnostjo spravimo na dan, vselej tudi svojo pregreho postavimo na svečnik.

94. Tvoje zunanje vedenje bodi bližnjemu vselej v spodbudo.

95. Boljšega pripomočka zoper dolgčas ni, kakor bolj ljubiti nebesa kot zemljo.

96. Vsaka verska združba živi le toliko časa, dokler ostane v njej prvotni verski duh.

97. Težje je duha krotiti kot telo bičati.

98. Resnica ima dovolj svitlobe od svoje luči; ni treba, da bi ji laž svetličila.

99. Če sv. Duh priganja k volitvi, razodene tudi, kako naj se voli.

100. Prevelika obzirnost ne doseže nič junaškega.

101. Če si vse premislil in že tudi sklenil, vendar ponoči še enkrat premisli.

102. Filií mi! ite et incendite mundum flammis divini Amoris. (Te besede je govoril svojim učencem, ko jih je razposlal oznanovat sv. evangelij.)

Sv. Janez Krstnik Lasalski.

Sv. Janez Krstnik Lasalski (de la Salle), ustanovnik reda »krščanskih šolskih bratov«, (ne sv. Jožef Kalazancij, kakor je bilo pomotoma v zadnjem »Bogoljubu«), se je rodil leta 1651. v Reimsu na Francoskem od plemenitih in imovitih staršev. Že kot dečku mu je bilo v posebno veselje pri sv. maši streči. Bil je tudi zelo goreč častivec Marijin, kar svedočijo njegovi spisi, kjer jo vedno nazivlje s pridevkom: presveta Devica M. Ko je nekoliko odrasel, se je odločil za duhovski stan, četudi ni bilo očetu povolji, ker bi bil rajši videl, da bi se bil sin posvetil kaki častni državni službi, ker je bil tudi on sam visok dostojanstvenik. V učenju je naš Janez jako hitro napredoval. Dosegel je doktorat, in še jako mlad postal kanonik pri stolnici domačega mesta, kjer se je po pobožnosti in točnosti odlikoval.

Občudovanja vredna pa je bila njegova ljubezen do bližnjega, zlasti do zanemarjene mladine; zato razdeli svojo veliko dedščino po očetu med uboge, se odpove svojemu kanonikatu ter se posveti popolnoma pouku zapuščenih mestnih otrok. Najel si je hišo, v katero jih je zbiral in jim predvsem, s posebno vneto razlagal verske resnice.

Da pa njegova šola ni bila nazadnjaška tudi v drugih predmetih, nam spričuje to, da se sveti danes njegovo ime med najboljšimi pedagogi (vzgojevalci) vseh časov. — Ker so se njegovi gojenci od dne do dne množili in je videl, da njegova požrtvovalnost in trud nista brez uspeha, da pa njegova moč ne zadostuje potrebi, zato si poišče dobrih mlade-

ničev za pomočnike. Z njimi začne leta 1681. redovno življenje. Tri leta pozneje napravi z istimi (bilo jih je že 12) obljubo pokorščine in vztrajnosti v redovnem življenju. Kakor je vsak začetek težak, tako je moral tudi naš svetnik premagati velikanske zapreke in težkoče, ki so pretile obstoju njegove mlade ustanove. Z molitvijo, delom in premagovanjem je vztrajal skoro 40 let. Na Veliki petek (7. aprila) leta 1719. vzame v kratkih, a jako ganljivih besedah slovo od svojih redovnih tovarišev ter mirno v Gospodu zaspi. Njegove zadnje besede so bile: V vseh stvareh molim nad menoj vladajočo božjo previdnost.

Po njegovi smrti se je glas o njegovem svetem in čednostnem življenju zelo hitro razširjal. Tudi več čudežev se je zgodilo na njegovo priprošnje. Zato je bil leta 1888. med blažene, leta 1900 pa med svetnike prištet. Da ni bila njegova ustanova samo človeško delo, katero navadno hitro razpade; da je morala božja neskončna previdnost čuvati nad njo, se vidi že iz tega, ker je ta red ne samo vztrajal, temveč se jako hitro razširjal. Ob svetnikovi smrti je štel 20 hiš z 274 redovniki. Danes pa je razširjen po vseh delih sveta in šteje okrog 15.000 redovnikov, ki stanujejo v 1700 hišah in imajo nad 300.000 gojencev v svoji oskrbi. Tudi na Avstrijsko so prišli, od c. kr. ministrstva poklicani, leta 1857. in štejejo sedaj nad 300 redovnikov, ki žive v 25 samostanih in podučujejo nad 7000 otrok.

Glas s Primorskega.

Ne morem Vam povedati, kako se mi veselje, s katerim pričakujem in čitam »Bogoljuba«, vedno spremeni v bridko žalost, ko premišlujem, kakšno je duhovno življenje med mladino v onih duhovnijah, kjer so ustanovljene Marijine družbe, in kakšno v onih, kjer jih ni. Večkrat sem že slišal, da je na Kranjskem skoraj kolikor duhovnij toliko M. D., in kar nehote se vprašam: Ali bi ne bilo lahko tudi na Primorskem tako? Ali ne hodi tudi po naši deželi satan okrog kakor rjoveč lev in išče in preži posebno na mladino, da bi jo požrl? Ali ni tudi tukaj mladina, ki bi se dala v M. D. organizirati in vzgojevati v pravem,

pobožnem krščanskem življenju? In resnici na ljubo si moram odgovoriti: Lahko bi bilo tudi tukaj tako! Tudi tukaj je mladina v taki nevarnosti! In naša mladina bi se tudi dala tako vzgojevati! Ali bojim se izreči besedo, katera bi povedala, kaj je vzrok. Ali mar poklicani krogi ne slutijo, da se z železno progo, ki se vije iz Trsta preko Gorice, po Kanalski dolini proti severu, vije ž njo tudi strupena kača socializma in liberalizma, ki skuša pripraviti našo mladino v brezversko življenje? . . . Kje naj pa iščemo pomoči zoper to, ako ne v M. D., kjer se mladina utrjuje v krščanskem življenju in v pogostnem, da, vsakdanjem sv. obha-

jilu, zavživa lek proti strupu brezverstva, zdravilo proti vsaki bolezní nenravnega življenja.

In ko gledam nedolžno deco, ki redno prihaja vsak mesec, večkrat tudi vsako nedeljo k sv. obhajilu, se mi kar taja srce! Ali kako malo časa bode tako? Dokler zahaja med šolske klopi in je pod vodstvom gospoda kateheta. Kakor hitro pa odraste šoli, zmeče knjige v kot; potem zбоgom krščanski nauk, zбоgom pogosto prejetanje sv. zakramentov, zбоgom vse, kar je dobrega! In zdaj se začnejo ona nesrečna leta, katerih se marsikatera stara mamica in sivi starček z žalostjo spominja. Tudi tukaj ne vidim drugega

pripomočka, kakor M. D., v katero naj se otroci sprejemajo, kakor hitro vsakdanji šoli odrastejo. Le tako se bo, kar se je v otroških letih dobrega začelo, tudi v mladeniških ohranilo.

Pač imajo tudi tukaj v marsikateri duhovniji M. D., ali še več jih je, kjer je ni.

O, ko bi mogel, zaklical bi po naši mili domovini:

Ustanavljajte po vseh duhovnijah Marijine družbe! Vabite in kličite mladino v nje; bodrite jo za pogosto, da, vsakdanje sv. obhajilo in doživeli boste čudeže duhovnega prerodenja!

Pred sv. obhajilom.

Srce tajan mir navdaja,
duša v slasti se topi;
Jezus moj z nebes prihaja,
glej, tam v zarji se žari
Srce, ki izkrvavelo,
da v ljubezni bi ogrelo
revne zemeljske stvari.

Toda to ni dosti bilo,
da za nas se dal je v smrt.
Srce, ki nas je ljubilo,
višji stavi si načrt:
vedno bivati med nami,
kakor solnce nad gorami,
da obseva rožni vrt.

Zdaj prihaja, zdaj se bliža
v našo sredo rajski gost,
kakor nekdanj nam je s križa,
siplje v srca zdaj krepost.
On zdaj biva v naši sredi
kot pastir pri svoji čredi,
in odvzema vso slabost.

Zvonček je zabrníl mílo,
stresnil plam se belih sveč;
ljudstvo v prah se je sklonilo,
vzpel iz src se spev zveneč:
Pridi, Kralj z višine zlate,
glej, nestrpno čakam nate,
pridi Sreča večnih sreč!

Límbarski.

Nova cerkev sv. Jožefa v Ljubljani.

Že dolgo so dobri ljudje po Ljubljani in deželi nestrpno in z neko nezaupnostjo popraševali, kdaj bomo pač zidali novo cerkev sv. Jožefa. Večkrat so dobili odgovor, kmalu. Ker zidati novo in tako veliko cerkev v Ljubljani ni majhna reč. Zato smo čakali, molili in nabirali darove. Zdaj pa smo pričeli, zapujoč v pomoč božjo, sv. Jožefa in dobrega slovenskega ljudstva, graditi toliko zaželjeno cerkev.

In čemu nova cerkev? Vsak, kdor je obiskal dosedanjo sicer lično kapelico svetega Jožefa, je gotovo spoznal, da je premajhna za večje slovesnosti in uspešno delovanje jezuitov. Nova cerkev bo torej zavetišče bratovščin apostolstva molitve, za srečno smrt, Srca Jezusovega, prostor za shode Marijinih družb, konference, za božjo

službo. In dalje, ali ni prav, da se zgradi v središču Slovenije, v beli Ljubljani, velika, dostojna cerkev v čast sv. Jožefu? Dozdaj je njemu posvečenih cerkvá po Slovenskem zelo malo, in vendar je sv. Jožef velik svetnik, varuh cele katoliške Cerkve, varuh škofij (razen tržaške), kjer bivajo Slovenci, ki ga časte kot mogočnega pomočnika v vsaki stiski in posebno kot zvestega prijatelja ob smrtni uri.

Spodobi se torej, da mu postavijo katoliški Slovenci prelep hram božji, ki naj bo znak njihove žive vere, zaupanja in krščanske požrtvovalnosti v našem brezvernem času.

To je želel tudi pokojni kardinal, bivši knezoškof ljubljanski, dr. Jakob Missia. Po strašnem potresu leta 1895. je izdal pastirski list, v katerem pravi, naj verniki prenašajo

to veliko nesrečo v duhu pokore za svoje grehe; obenem pa naznanja dvojno obljubo, katero hoče z ljudstvom napraviti Bogu za odvrnjenje šibe potresa. Prva obljuba bo vsakoletna procesija na velikonočno nedeljo, in če bi ne bilo to mogoče, izpostavljenje sv. Rešnjega Telesa po vseh ljubljanskih cerkvah. Druga obljuba pa je ustanovitev peterih večnih svetih maš v zahvalo, da nas ni zadela še hujša nesreča in da nam Bog za zmeraj prizanese s potresom. Te maše naj bi se brale najprej v stolnici, potem v novi cerkvi sv. Jožefa. Pokojni kardinal je tudi želel, da se v novi cerkvi sv. Jožefa napravi v čast trem zavetnikom proti potresu oltar, na katerem bi se brale one svete maše, ali pa bi postavili v tej cerkvi vsaj njihove podobe.

Ta druga obljuba je torej v zvezi s cerkvijo sv. Jožefa in pokojnim kardinalom. Ali ne bodo torej Ljubljančani in Slovenci izpolnili pokojnikove goreče želje? To bi bil obenem trajen spomin nanj in hvaležnost, ki smo jo dolžni pokojnemu Misiji, ki je s svojim bistrim in velikim duhom in odločnostjo

toliko storil za katoliško prerojenje slovenskega naroda.

Cerkev sv. Jožefa bo res kras Ljubljane; obenem bo ena največjih cerkvâ stolnega mesta in se bo po svoji stavbi razločevala od vseh drugih ljubljanskih cerkvâ. Dolga bo (znotraj) 54'90 m, široka 20 m, visoka pri kupoli 25'60 m. Prostora ima nad 2000 ljudi. Stranski vhod v cerkev bo iz Ciril in Metodove ulice, glavni pa pod mogočnim 62 m visokim zvonikom. Od prezbiterja na levo bo kapela za Marijine poglobacije, na desni (ob vrtu) zakristija. Vsa stavba bo v romanskem slogu s kupolo. Načrt za novo cerkev je napravil arhitekt č. g. P. Anzelm Werner, benediktinec, ki je letos v Gorici v splošno zadovoljnost sezidal krasno, zares praktično centralno deško semenišče. Stavbeni podjetnik je pa gospod Scagnetti. — Bog daj, da bi se gradila cerkev brez nesreče in da bi se v kratkem dovršila, h čemer nam bodo pa, kakor do zdaj, tako tudi poslej pomagali mnogoštevilni dobrotniki širom Slovenije, katerim izrekamo najtoplejšo zahvalo.

Predstojništvo jezuitov.

Šola krščanske omike.

(Dalje.)

Sklep tretje vadbe. Vsi tisti, ki mirno pa resno študirajo organizacijo satanovega kraljestva na zemlji, priznavajo z žalostjo v srcu, da je ta organizacija dobro premišljena, naddrobno razpeljana, da ima neizmerno velika sredstva za boj pripravljena.

Ta moč satanova je tako velika, tako kruta in strašna, da človeku pri tem pogledu zastaja srce. Obupno se vprašuje: Kdo se more tej strašni sili ustavljati z upom zmage?

Vera nas uči, da stoji temu satanovemu kraljestvu nasproti kraljestvo božje na zemlji, to je sv. katoliška Cerkev, o kateri pravi Zveličar, da je peklerska vrata ne bodo premagala. Poglejmo torej tudi njeno organizacijo, njena sredstva in njeno moč, da bomo lažje presodili, kakšen bo konec te vojske sploh, in zlasti, kaj čaka nas v tem boju.

1. Kdo je nevidni poglavar svete Cerkve? Naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus sam je nevidni poglavar sv. Cerkve. To je resnica svete vere.

Kdo je vidni poglavar vesoljne Cerkve na zemlji?

Ker je Cerkev vidna družba, vidno kraljestvo božje na zemlji, mora imeti tudi vidnega poglavarja, ki ima od Kristusa svojo moč in oblast.

Vrhovni poglavar sv. Cerkve je rimski papež, naslednik sv. Petra apostola, katerega je izročil naš Zveličar ključne nebeškega kraljestva. »Ti si Peter, skala, na to skalo bom zidal svojo Cerkev, in peklerska vrata je ne bodo premagala.« — »Pasi moja jagnjeta, pasi moje ovce!«

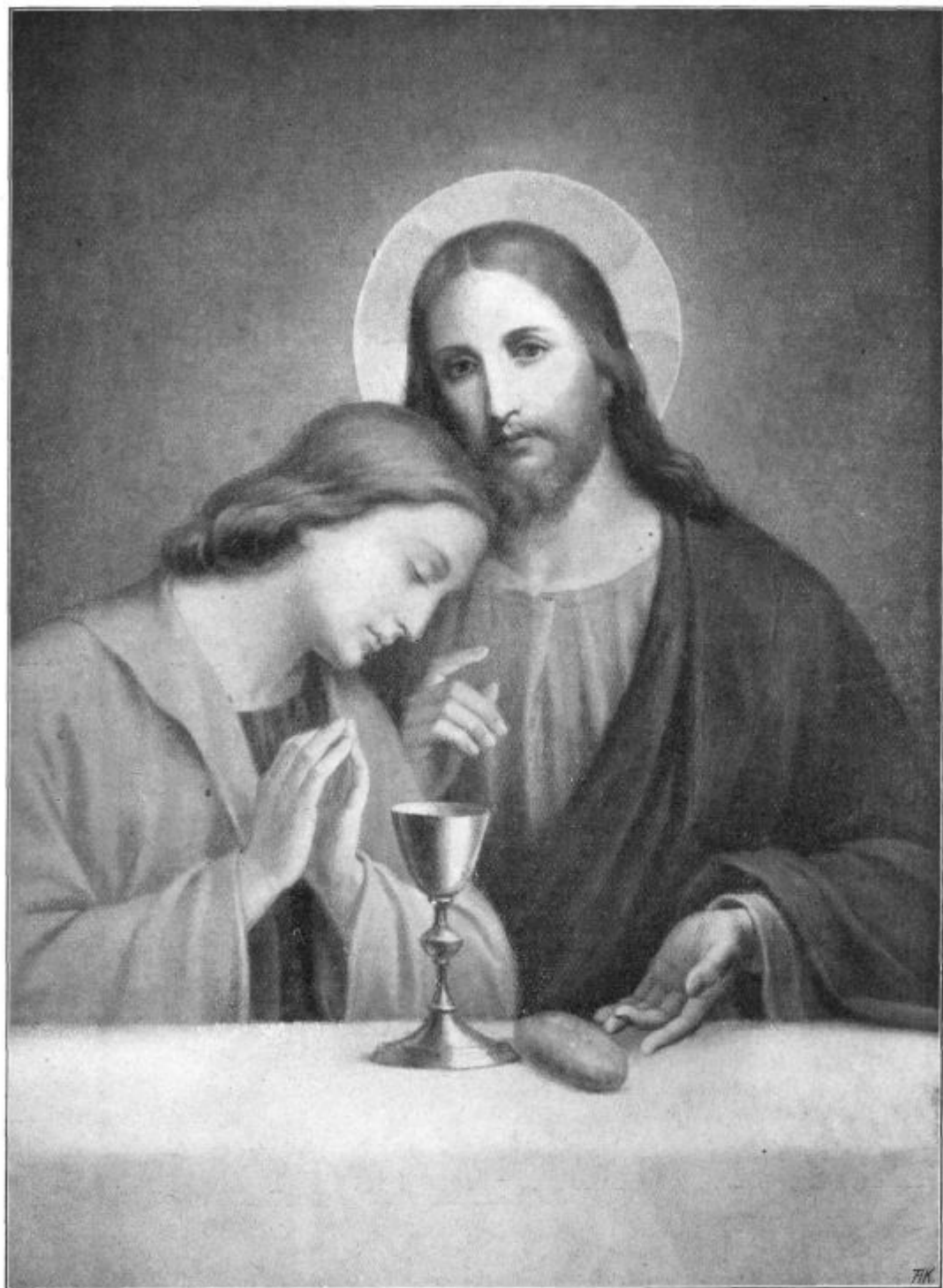
Sv. Peter je bil škof v Rimu, kjer je za Kristusa dal svoje življenje na križu. Njegovi nasledniki so torej rimski škofje ali papeži, ki so za njim podedovali vso oblast, vladati Cerkev božjo na zemlji.

Kateri so njegovi prvi pomočniki?

Pomočniki apostola Petra so bili apostoli in učenci Gospodovi, ki so tudi od Kristusa prejeli to oblast. »Meni je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji. Kakor je Oče mene poslal, tako jaz vas pošljam. Pojdite torej in učite vse narode in krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Sv. Duha!«

Z božjo oblastjo so šli po svetu, oznanjali sv. evangelij, ustanavljali in vladali svoje cerkvene občine.

Apostoli so po vseh mestih, kjer so nastale krščanske občine, postavili duhovne pastirje, škofo ali mašnike. Ti so bili tudi pomočniki apostolov.

Kdor jé ta kruh, bo živel vekomaj.

Ko so sv. Peter in drugi apostoli pomrli, so prevzeli rimski papež in drugi škofje, ki so živeli z njim v zvezi in edinosti, vladanje katoliške Cerkve. Božja pomoč je vedno z njimi.

2. Kako je sestavljena vojskujoča Cerkev, ako primerjamo njeno ustavo z organizacijo države ali vojske?

Vsaka hiša ima svojega gospodarja, vsaka država svojega vladarja. V katoliški Cerkvi je tudi eden vrhovni poglavar postavljen čez vse druge, kateremu morajo vsi kristjani biti pokorni, in ta je sveti oče, rimski papež. Kdor se ustavlja cesarju, je upornik in je kriv veleizdaje. Kdor ne priznava papeža za poglavarja Cerkve in mu odreka pokorščino, je razkolnik in odpadnik, ki ga zadene izobčenje.

Ker pa ena oseba ne more sama voditi velike družbe, zato si privzame pomočnikov in svetovavcev.

Cesar ima na svojem sedežu ministre, po

deželah pa svoje namestnike, ki v njegovem imenu vladajo državo in dežele.

Vsakteri od teh ima zopet svoje ljudi, ki mu pomagajo pri raznih opravilih.

Enako ima rimski papež svoje pomočnike, deloma v Rimu na svojem škofijskem sedežu, deloma drugod po svetu po raznih škofijah in misijonskih krajih.

Katoliška Cerkev je torej popolna družba, ki ima sama v sebi vsa potrebna sredstva, da svoje ude, kristjane, varno vodi proti določnemu cilju, ki je na zemlji lepo in srečno krščansko življenje ali krščanska kultura, po smrti pa večno zveličanje v nebesih.

Zdaj pa pogledjmo nekoliko po svetu: ali je res vse lepo in srečno po krščanskih deželah, ali res žive ljudje tako, da imajo nado priti kdaj v nebesa? Reči moramo, žal, da marsikje ni tako, da jih mnogo ne živi prav po krščansko.

Kje pa tiči vzrok? Kdo je temu kriv?

(Dalje.)

Cerkveni razgled

Po svetu.

Devetletnica kronanja papeža Pija X. se je v sikstinski kapeli slovesno praznovala dne 9. avgusta. Navzoči so bili sv. oče sami, vsi v Rimu bivajoči kardinali, diplomati, plemstvo in veliko povabljenih gostov. Sveto mašo je opravil kardinal Merry del Val.

† **Kardinal Fischer.** V Kolinu je umrl 30. julija v visoki starosti kardinal nadškof Fischer. Pokojni je slovel kot izvrsten učenjak v bogoslovnih vedah, kot izboren govornik in spreten državnik. Za razvoj katoliške misli v Nemčiji si je priboril nevenljivih zaslug. Sv. oče Pij X. je rajnega kardinala visoko čislal; njegovi nasveti so mu bili merodajni.

59. nemški katoliški shod v Ahenu je bil v dneh od 12. do 15. avgusta. Za to priliko je bilo zgrajeno posebno poslopje za 7000 oseb. Nad vzhodom je bil postavljen velik kip presv. Srca Jezusovega. Glavni namen shoda: Obramba krščanske šole in vzgoje.

XII. ogrski katoliški shod bo letos od 10. do 12. novembra v Budimpešti.

Bode jih v oči. Brezvercem, svobodomislecem in brezbožnim rdečkarjem evharistični kongres ni nič kaj všeč; ne dá jim pokoja in spanja. Maščevali bi se radi s tem, da delajo gonjo za odpad od katoliške Cerkve. Tudi hočejo menda

uprizoriti nekako protiskazovanje, protidemonstracijo v dneh evharističnega shoda. Svobodomisleci zopet kažejo, kako prav nič niso svobodomiselní, ker hočejo svobodo samo zase, drugim pa odrekajo še to svobodo, da bi smeli po svojem verskem prepričanju živeti. Sicer pa ni in ne bo za katoliško Cerkev nobena škoda, če se odtrgajo in izločijo elementi, ki že davno ne spadajo več vanjo.

Šestdesetleten novomašnik. Bivši poslanec katoliškega centra v Monakovem, profesor dr. Oton Lickenberger se je lotil bogoslovnih ved, ki jih bo v kratkem dovršil, nato bo pa posvečen za mašnika; star je 61 let. Poprej je bil oženjen, a je že več let vdovec.

Tako umevajo ločitev Cerkve od države. Na Francoskem čedalje bolj razpadajo cerkvena poslopja. Tam kjer so mogli cerkve porabiti za svetne namene, so to storili. V prejšnjih cerkvah imajo skladišča, gledišča, sejmove, zabavališča, muzeje itd. Doklej se bo v tužni Franciji še nadaljevalo to brezbožno tiranstvo!? Tako svobodo hočejo vpeljati svobodomisleci tudi pri nas.

Redovnica dosegla doktorsko čast. V Ljovu je s sijajnim uspehom dovršila stroge izpite na vseučilišču uršulinka Cecilija Labinska, licejska učiteljica, ter bila promovirana za doktorja modroslovja.

Sv. oče Pij X. obhajajo nedolžno mladino.

Salezijanci. Cesar je potrdil salezijansko kongregacijo za celo Avstrijo. Na Štajarskem bodo Salezijanci to jesen otvorili prvi zavod v Veržeju na Murskem polju, kjer bodo imeli sčasoma kmetijsko šolo.

Nepričakovana smrt. V Innichenu na Tirolskem je padel redovnik P. Bernard Miedemayr, ko je maševal, v omedlevico. Pri padcu si je razbil glavo ter je kmalu nato umrl.

V katoliško Cerkev je zopet prestopilo več slovečih anglikanskih pastorjev v Avstraliji. Nedavno je postal katoličan cerkveni ravnatelj anglikanske stolne cerkve v južnem Walesu, Gordon Tidy; dalje vodja anglikanske cerkve v Bathurstu, Murfi, in še dva druga protestantska župnika.

Duhovnik rešil življenje. V Branovici na Moravskem je v samomorilnem namenu skočila štirinajstletna Julija Tomanek z mostu v globok ribnik. Prav v trenutku, ko se je nesrečnica zadnjikrat še pokazala iz šumnih valov, je prišel mimo sprehajajoči se župnik Emil Koreisel, ki se ni nič pomišljal, ampak v hipu skočil v globoko vodo ter je z nevarnostjo lastnega življenja rešil samomorilko gotove smrti.

11. deželno zborovanje so imele Marijine družbe srednješolcev na Ogrskem dne 1. julija v Budimpešti. Prišel je tudi škof dr. Otokar Prohaska ter mnogo srednješolskih profesorjev, ki vedo, kolikega pomena so kongregacije za dijaštvo sploh. Brzobjavno je pozdravil zborovanje nadvojvoda Jožef.

Zmeda na Portugalskem. Med duhovniki na Portugalskem je baje še okrog 700 takih, ki dobivajo plačo od vlade. Večina pa se je odpovedala vsaki plači, da bi se ne reklo, da priznavajo Cerkvi sovražno brezbožno vlado.

Satan ne počiva nikdar. V celi Evropi, tako smo čitali nedavno, je število proustozidarskih lož (skupin) naraslo že do 6474; vseh članov-proustozidarjev po evropskih državah je 383.319. — Ako pomislimo, da od teh ljudi izvirajo vse spletke zoper katoliško Cerkev; ako vemo, da je ločitev Cerkve od države na Francoskem, Portugalskem njihovo delo; ako je znano, da hočejo s svojim peklenskim delom nadaljevati in širiti poganstvo tudi drugod: pa Italiji, Avstriji itd. — tedaj vemo, kako nujno potrebno je, da se v obrambo pravočasno združimo tudi katoličani. Lani se je osnovala na Dunaju »Katoliška Unija«, ki naj združi vse katoliško misleče avstrijske državljane, vse katoliške organizacije v močno armado zoper moderne prekucuhe in zatiravce Kristusovega imena!

Po domovini.

Novi dvorni kaplan. Dr. Josip Ujčič, profesor bogoslovja v Gorici, je imenovan za dvornega kaplana in vodja avguštinskega zavoda na

Dunaju. Dr. Ujčič je rodom Hrvat, a je bival že dalj časa v Gorici.

Štiridesetletnico mašništva so obhajali dne 23. julija na Brezjah sledeči čč. gg.: Bergant Valentin, Jamnik Anton, Kljun Janez, Koenig Jurij, Kržič Anton, Nemeč Anton, Polaj Vincencij, Rozman Jurij, Škrjanec Janez, Zbašnik Franc.

Za duhovnega svetnika je imenovan č. gosp. Franc Krumpestar, župnik pri Sv. Gregoriju, in sicer poleg drugih prednosti »zlasti zaradi neutrudnega in gorečega delovanja v korist in prospeh Marijinih družb«. Castitamo!

Premeščeni, oziroma nameščeni so bili čč. gg. kaplani: Karel Gnidovec iz Žužemberka za uršulinskega spirituala v Ljubljani; Ivan Rihar iz Vipave v Žužemberk; Rudolf Kapš iz Postojne v Vipavo; Josip Šimenc, novomašnik, v Postojno; Matej Kozelj iz Ribnice na Krko; Engelbert Rakovec iz Kranja v Ribnico; dr. Jakob Kotnik iz Dobrove v Kranj; Martin Jarc, semeniški duhovnik, na Dobrovo; Fr. Krische iz Šmartna pri Litiji v Vodice; Ivan Lovšin iz Moravč za upravitelja na Sveto Goro; Fr. Golob iz Dobrnič v Moravče; Jernej Podbevšek iz Cerknice k Sv. Petru v Ljubljani; Fr. Kanduč iz Starega trga v Cerknico; Andrej Stenovec iz Brezovice v Stari trg pri Ložu; Janez Filipič, semeniški duhovnik, v Šmartno pri Litiji; Josip Markič, novomašnik, v Trzišče na Dolenjskem; Ivan Cegnar iz Žirov k Sv. Nikolaju v Ljubljano; Josip Froehlich iz Črnege vrha v Žiri; Anton Črnugelj iz Vel. Lašč v Črni vrh nad Idrijo; Jernej Hafner, novomašnik, v Vel. Lašče; Fr. Šmit iz Smlednika na Brezovico; Anton Porenta iz Hrenovic v Smlednik; Vinko Kavčič iz Selc v Hrenovice; Matej Tavčar, semeniški duhovnik, v Selca nad Škofjo Loko; Matej Žbontar s Koroške Bele na Jesenice; Fr. Sedej, novomašnik, na Koroško Belo; Fr. Hočevnar s Toplice v Stopiče; Viktor Švigelj iz Horjulja na Toplice; Matija Noč iz Bohinjske Bistrice v Horjulj; Ign. Oberstar iz Spod. Idrije v Bohinjsko Bistrico; Jan. Kmet od Sv. Križa pri Litiji v Spod. Idrijo; Jan. Lobe, novomašnik, k Sv. Križu pri Litiji; Janez Vodopivec iz Čemšenika kot ekspozit na Vrhpolje pri Moravčah; Tomaž Tavčar, semeniški duhovnik, v Čemšenik; Karel Zajc, novomašnik, v Slavino; Janez Šesek z Jesenic v Kočevje; Andrej Krauland iz Kočevja kot župni upravitelj v Polom; Pavel Klemenčič, semeniški duhovnik, v Kočevje; Jan. Jaklič iz Starega loga v Koprivnik na Kočevskem; Fr. Novak iz Koprivnika v Stari log.

Blagoslov in vlaganje temeljnega kamna pri zgradbi nove cerkve sv. Jožefa v Ljubljani se je izvršilo dne 4. avgusta. Presvitli knezoškof, ki so blagoslovili temeljni kamen, so imeli na prostem primeren nagovor in sv. mašo. Sv. oče Pij X. so oo. jezuitom podelili s posebnim pis-

mom apostolski blagoslov; obenem pa blagoslov tudi vsem dobrotnikom in prijateljem ljubljanske jezuitske hiše.

Kdo postane značajan. O priliki sestanka hrvatskega in slovenskega katoliškega dijaštva v Ljubljani je govoril med drugimi tudi ljubljanski knezoškof dr. A. B. Jeglič, ki je poudarjal, da so pravo edinstvo med Slovenci in Hrvatji začeli gojiti duhovniki, ki so se shajali na Trsatu, v Dubrovniku, v Ljubljani, da se skupno poklonijo presveti Evharistiji. Škof dr. Mahnič je izražal veselje osobito radi tega, ker so dijaki sklenili resolucijo, da hočejo ob gotovih praznikih skupno pristopati k sv. obhajilu. »Sedanja Hrvatska«, tako je rekel učeni in pobožni škof, »zato nima mož značajev, ker manjka vere in ljubezni do Jezusa. Sedanji možje padajo iz ekstrema v ekstrem, ker manjka najpotrebnejšega: Sovražnika, ki leži v njihovih srcih, niso premagali...«

Samí sebe smešijo. Naš list ni političen, vendar pa mora odločno obsojati, če se sinovi slovenskih mater spozabijo tako daleč, da iz sovraštva do katoliškega imena smešijo in sramote celo tuje goste, ki se ponašajo s katoliškim prepričanjem. Ko smo imeli v Ljubljani početkom avgusta 300 mladih gostov iz Hrvatske, čvrstih, nevstrašenih katoliških dijakov, ki so se združili s slovenskim katoliškim dijaštvom na katoliškem kongresu, so se nekateri izmed njih morali prepričati, kako malo dostojnosti in olike poznajo liberalni dijaki v Ljubljani. Na javnih šetališčih so katoliški dijaki čuli psovke, ki spričujejo, kako veliki neotesanci in zarobljenci so dijaki, ki zajemajo svojo »oliko« in »modrost« iz podivjanih liberalnih listov. Najžalostneje pa je dejstvo, da se ti pokvarjenci norčujejo še celo iz krščanskega pozdrava. No, lepe vtise so morali odnesti naši bratje iz sosedne Hrvatske v svojo domovino! . . . Na tem mestu še enkrat opozarjamo krščanske starše, ki pošljejo svoje nepokvarjene sinove v mesto na srednje šole, naj pazijo, kakšno stanovanje jim bodo preskrbeli. Nekateri gospodinje imajo v oskrbi docela pokvarjene dijakke, ki vjamejo v kratkem v svoje mreže vsakega poprej še tako dobrega dečka, ki dojde na tako stanovanje. Pozor torej!

Opreznosti je treba. Čujemo, da kupljeni in podkupljeni brezvestneži zopet širijo po ljubljanski okolici luteransko biblijo (sv. pismo). Cena je malenkostna; če drugače ne gre, pa puščajo vsiljivi agenti to robo kar na oknih ali kje drugod, zato bi se utegnil dati marsikdo zapeljati. Kdor vé, kaj nameravajo protestantski krivovertci s takim razpečavanjem, bo tudi vedel, kaj mu je storiti, ako se vtihotapi »volk v ovčjem oblačilu« v njegovo hišo. V ogenj z vsiljeno robo!

Duhovske spremembe na Goriškem. Župni upravitelj v Soči g. Ivan Štolfa je imenovan za

vikarja v Trnovem pri Kobaridu. — Baški kaplan g. Frančišek Močnik je postal župni upravitelj v Soči. — V Bovec pride za kaplana semeniški duhovnik g. Alojzij Filipič. — G. Ivan Franke, kurat v Štjaku, je imenovan za kurata v Nabrežini. — V Štjak pa pride za kurata g. Jožef Vodopivec, doslej podružnik v Kanalu. — Novomašnik g. Evžen Bregant je imenovan za podružnika v Kanalu. — Novomašnik g. Peter Zorzenon je imenovan za drugega kaplana v Tolminu. — Ročinjski kaplan g. Hektor Carlet postane vikar v Srednjem. — Ekspozit v Vermeigliano g. Jožef Bressan je imenovan za vikarja v Jamljah ter bo opravljal tudi duhovnijo Doberdob. — Gosp. Andrej Štrekelj, vikar na Pečinah, pride za vikarja v Gorenje Polje. — Pečine bo oskrboval ponikovski vikar g. Kristof Tomšič. — Za stolnega vikarja v Gorici je imenovan novomašnik g. Ivan Pastoricolio.

Primorsko. Desetletnico svojega mašništva so obhajali v Gorici 24. julija g. dr. Jos. Ujčić, novoimenovani vodja v zavodu sv. Avguščina na Dunaju, preč. gg. Carara, Hliš, p. Mosettig, Andrej Štrekelj, Vinko Vodopivec, Andrej Čok, Šabalja in Ukmar. Ob 10. uri je bila peša sv. maša v stolnici, obed pa v »Alojzišču«. — Za evharistični shod na Dunaju se je koncem meseca julija skupno (Slovenci in Furlani) priglasilo okoli 860. — V novem šolskem letu se prestavi staro »malo semenišče« v novo, kamor pridejo čč. oo. jezuitje. Sliši se, da bo prečastiti g. Tomc vodja celega zavoda. Dal Bog, da bi iz novega malega semenišča res mnogo dijakov stopilo v bogoslovje! Letos sta samo dva Slovence za goriško škofijo končala. A treba je tudi molitve, goreče molitve, da Bog pošlje delavcev v svoj vinograd. Sicer se je v starem »malem semenišču« vse storilo, kolikor je bilo mogoče za novi naraščaj duhovstva. — Obolel je na očeh preč. g. msgr. Wolf in se priporoča v molitev. Čeravno že nekoliko v starosti, je še vedno pridno deloval v knezonadškofijski pisarni goriški.

K spisu »Barbana« v zadnjem listu dostavimo še: Vneti očetje frančiškani zidajo v večjo slavo Marijino novo, krasno cerkev, namesto stare. Cerkev ima tri prostorne ladje z visokimi okni ter bo stala okrog 100.000 kron. Častilci Marijini so že zbrali milodarov nad polovico te vsote za novo svetišče. Zagotovo upajo, da bo cerkev končana prihodnje leto (1913), ko se bo kaj slovesno praznovala 50 letnica kronanja kipa barbanske Madone.

Olimje. Dragi »Bogoljub«, gotovo se ti bo dokaj čudno zdelo, da še iz tega tihega kraja slišiš kaj novega. Slabo četrť ure od starodavne pa krasne župnijske cerkve Marije v nebo vzete stoji lična pa stara cerkvica podružnica svetega Andreja. Že dolgo gojena želja sosedov svetega

Andreja se nam je letos izpolnila. Naš č. gosp. župnik so nam oskrbeli procesijo s sv. Rešnjim Telesom. Že na predvečer je naznanjalo pokanje topičev nekaj novega na tem hribčku, in dne 28. julija se je zbralo mnogo ljudstva, da je spremljalo Jezusa v sv. Rešnjem Telesu. Ta procesija bode zdaj vsako leto zadnjo nedeljo mesca julija, in sicer v dvojen spomin: prvič na letošnjo evharistično leto in drugič za petdesetletnico smrti nam nepozabnega knezoškofa Antona Martina Slomška, kateremu je takorekoč druga zibelka tekla v našem tihem Olimju. Kot dijak in kot bogoslovec je preživel marsikatero veselo uro pri svojem dobrotniku, rajnem č. g. Praznikarju. Tukaj je pel tudi prvo sv. mašo in še kot knezoškof se je vedno veselo spominjal na Olimje. Ko je zadnjič birmoval v videmski dekaniji na Bizelskem, se je po sklepu sv. birme zopet še enkrat odpeljal v Olimje k takratnemu dekanu olimskemu, rajnemu č. g. Papreju, kjer je drugo jutro maševal. Kmalu po sv. maši je prišel še enkrat na sprehod na hribček svetega Andreja in je poprosil nekega mladeniča, poznejšega gospodarja in mnogoletnega cerkvenega ključarja, da naj mu odpre cerkvico svetega Andreja. Mislim, da smemo Olimčani biti ponosni na obiske, s katerimi nas je počastil premilostni nadpastir Anton Martin Slomšek kot nekak drugi sv. Metod. — Dragi »Bogoljub«, priporočamo se pa vsem tvojim bravcem v molitev, da bi se pri nas ustanovila Marijina družba in pa prepotrebna družba treznosti, ker ravno pijanjevanje zahteva pri nas grozne žrtve.

Čudežni dogodki papeža Pija X. Poroča se nam: Časopisi pišejo o čudežnih dogodkih, ki so se zgodili na priprošnje sedanjega papeža Pija X. 1. Dne 21. aprila 1911 je v Turinu ozdravel grof Galeani, ki se je priporočil papežu Piju X. Ozdravel je prav ob isti uri, ko so sv. oče zanj maševali v Rimu. Imel je raka na nogi, da je moral ležati na postelji. 2. Neka angleška deklica, ki je zastoj iskala zdravja v Lurdu, je ozdravela v Rimu pri splošni avdijenci pred Pijem X., ko je poljubila prstan sv. očeta in so ji dali svoj blagoslov. Prav tako je ozdravel tudi neki mož iz Italije, ki je imel mrtvoudno roko. Ko so pri avdijenci prišli papež do njega, je začel prositi za zdravje bolne roke. Sv. oče so se mu nasmejali in dostavili »Dà, dà.« Pri tej priči je ozdravel. Pariški list »Matin« poroča o čudežnem ozdravljenju neke nemške deklice iz karmelitskega samostana v San Remo. Le-ta je hotela postati karmeličanka, pa je nenadoma oglušela. Šla je pred papeža Pija X. in rekla: »Sveti oče, jaz imam trdno prepričanje, da me lahko ozdravite. Rada bi postala karmeličanka, pa me ne marajo sprejeti, ker sem oglušela.« Sv. oče so deli obe roki na njeno glavo ter rekli:

»Naj se zgodi po vaši veri. Pojdite in bodite dobra karmeličanka.« Ozdravela je pri tej priči. Nekdo je spomnil sv. očeta na te čudeže. Papež pa so mu odgovorili: »To dela moč ključev nebeškega kraljestva.«

Književnost.

Bog med nami. Premišljevanja in obiskovanja v presv. Zakramentu pričujočega Boga. Ta naslov ima knjižica, ki je izšla pred kratkim v zalogi Katoliške Bukvarne in nudi prelepo tvarino za tiha premišljevanja pred Najsvetejšim. O priliki evharističnega kongresa posebno priporočljiva. Kupujte in širite jo med znanci! Cena z rdečo obrezo 1 K 80 vin., z zlato obrezo 2 K 50 vin., po pošti 20 vin. več. — Katoliška Bukvarna v Ljubljani.

Enoten molitvenik za Marijine družbe. Da se doseže enota v Marijinih družbah, je izdalo škofijsko vodstvo M. D. v Ljubljani nov molitvenik, ki ustreza obenem vsem potrebam in služi istodobno kot popoln molitvenik. Razdeljen je v tri dele: 1. Pravilnik, 2. Obrednik, 3. Molitvenik. — S pomočjo izredno finega papirja se je dosseglo, da ima molitvenik kljub mnogostranski vsebini (okoli 450 strani) jako priročno žepno obliko. Tudi cena je z ozirom na to, kar molitvenik nudi, skrajno nizka; velja namreč v platno vezan z rdečo obrezo samo 1 K 50 vin., z zlato obrezo 2 K 30 vin., fin šagrín 2 K 80 vin. — Dobi se v Katoliški Bukvarni v Ljubljani.

V molitev se priporočajo:

Neka bolna oseba iz Puštala pri Škofji Loki. — Neka hudobna in sprijena hči. — Neka Mar. hči za pravo spoznanje, notranji mir, vreden prejem sv. zakramentov, zmažo nad skušnjavami in srečno zadnjo uro. — Neko deklo za zdravje, potrpežljivost in vreden prejem sv. zakramentov. — Neki mladenič za ozdravljenje hude živčne bolezni ter za dušni mir. — Drug mladenič za pravo razsvetljenje, strah božji, stanovitnost itd. — Zidanje neke cerkve na Goriškem. — Vsi našim molitvam priporočeni. — Vse že priporočene in še neizpolnjene zadeve.

Zahvale.

Za razne od Boga prejete milosti se zahvaljujejo: A. Kovačič, Norički vrh, Štaj. — M. Kralj, Selska gora pri Mirni. — M. Švara, Gabrovica. — Zahvala najsvetejšima Srcema Jezusa in Marije, sv. Jožefu in sv. Antonu Padov. za rešitev v smrtni nevarnosti in za ozdravljenje noge. G. Vilman, župnik.

A tako? — Meter po 8 kron!

Pride nekega dne neka dobra ljubljanska gosposodična do mene.

»No, kako pa kaj vaše dekliške Marijine družbe?«

»O, menda so še dosti dobre! Seveda, no, ni vse zlato. Pa vendar smemo reči, da je veliko dobrega pri njih.«

»Jaz sem pa slišala, da je tukaj in tukaj neka mati rekla: Jaz naše ne pustim k družbi. To vam hočejo imeti in tudi imajo vedno nove obleke, nove rute itd. Naša teža ne zmore. Zato ni pri družbi.«

»E, veste kaj« — se odločno postavim za čast Marijinih družb — »to je pa laž, preteveza! Zanikrni starši imajo to samo za prazen izgovor, da ne puste svojim otrokom k družbi. To so mi že marsikje povedali. Še za eno svetinjico se jim zdi škoda denarja, za druge reči ga pa ni škoda!«

»No, me prav veseli« — odgovori gosposodična — »me prav veseli, da to ni res. Nekaj drugega je pa vendar res, kar sem prav sama slišala in videla.«

»No, kaj pa takega?«

»Poznam dekleta iz družbe, ki je šla tukaj k nemškemu in liberalnemu trgovcu — razločevati med našim in tujim še nič ne znajo! — kupit zase in za svoje tovarišice obleko meter po osem kron! Jaz služim vsak dan po 10 K, pa ne kupim nikdar dražje kot po

4 K, navadno pa le po 2 K. Kmečka dekleta, ki zasluži komaj po 3 K na dan, pa kupuje po 8 kron! In pri tej draginji!«

»A tako?!« — pravim zategnjeno in osramočeno — »a tako znajo zapravljati?!«

Bilo me je sram in žalosten sem bil . . .

Meter po 8 kron! Tako znajo zapravljati »Marijine hčere!« — Kaj mislite mar, da je Marija tudi nosila obleko po 8 kron meter?! »Vsa njena lepota je od znotraj,« pravi o njej sv. pismo. Ne v zlatu in srebru, ne v prstanih in uhanih, ne v svili in žametu, ne v trakovih in zaponah, ne v »špicah« in gubah in podložkih — v vsem tem Marija ni iskala lepote, marveč v vse kaj drugem. Marijina obleka je bila preprosta, revna, ponošena. Zato jako dvomimo, da bi imela nad obleko meter po 8 kron na svojih »hčerah« posebno veselje.

Meter po 8 kron! — Zdaj razumem, zakaj jih je toliko, ki nimajo »Bogoljuba«. Če jih vprašamo, zakaj ga nimajo, dobimo navadno odgovor, da nimajo denarja. Seveda, kdo bo pa imel za »Bogoljuba« 2 kroni, če plačuje za obleko meter po 8 kron!

Ne denarja — za pijačo in za obleko je denarja dosti — ampak nekaj drugega jim manjka. Zato me je ta novica napolnila z žalostjo, ker me je še bolj prepričala, kako zelo zelo še manjka našim Marijinih družbam pravega duha . . .

Drugi tečaj za izobrazbo bolniških strežnic.

V soglasju s sklepom deželnega zbora kranjskega, ki je naglašal potrebo organizacije bolniške postrežbe na deželi, je sklenila

Vincencijeva družba, da priredi letošnjo jesen drugi tečaj za izobrazbo bolniških strežnic. Tečaj se ima vršiti od 15. oktobra do

8. decembra; ima torej trajati sedem tednov. Za prireditev so se določili jesenski mesci, ker se dekleta takrat lažje odtegnejo domu, kakor poleti, ko je mnogo dela. — Kakor pri prvem tečaju, bodo tudi sedaj s teoretičnim poukom, ki ga bodo podeljevali štirje zdravniki, združene praktične vaje v deželni bolnišnici. Udeleženke tečaja bodo dobile hrano, stanovanje, vso potrebno skrb in postrežbo pri usmiljenih sestrah v »Marijinem domu« tik cerkve Srca Jezusovega. — Redni prispevki za hrano, stanovanje in druge stroške tečaja bodo znašali 70 K, h katerim je še pristihi vsoto za strežniški kovček z najpotrebnejšim orodjem v znesku 50 K. Odsek Vincencijeve družbe, ki je prevzel prireditev tega tečaja, upa, da mu bode z veledušno podporo slavnega deželnega odbora, raznih denarnih zavodov, društev in drugih dobrotnikov mogoče ustanoviti neko število brezplačnih mest pri tem tečaju in sprejeti nekaj udeleženk za znižano ceno. Seveda se bode to število ravnalo po nabrani vsoti.

Vincencijeva družba s tem opozarja vse merodajne kroge naših slovenskih pokrajin na to podjetje, s katerim se ima zopet storiti važen korak za organizacijo bolniške strezbe na deželi. Predvsem so poklicana naša društva: Vincencijeve konference, Marijine družbe, ženska društva, tretji red, da se zavzamejo za to delo krščanskega usmiljenja, izberejo sposobna dekleta in jim z denarno podporo omogočijo udeležbo pri tečaju. Pa tudi javne korporacije: politične občine,

zdravstvena okrožja, morajo podpirati naše socialno delo, ki meri na to, da se počasi odpravi silna beda in zanemarjenost, kateri so navadno pri nas prepuščeni bolniki, in da se varuje najdražji kapital, ki ga ima dežela — človeško zdravje in življenje. Drugod je organizacija bolniške strezbe že mnogo bolj napredovala kakor pri nas. Posebno veliko so v tem oziru storile: Bavarska, Nižja Avstrija, Štajerska, Tirolska. Potrebno je, da se tudi pri nas glede bolniške postrežbe s poukom in zgledom dvigne izobrazba našega ljudstva.

K strežniškemu tečaju se sprejemajo dekleta (tudi vdove ali žene) med 25. in 35. letom, ki se hočejo posvetiti bolniški strezbi v svojem okraju. Prednost imajo tiste, ki so že večje kuhanju ali že imajo nekoliko spretnosti v bolniški strezbi. Prijave se sprejemajo do 1. oktobra.

Vse doneske, darove in prijave sprejema tajnik pripravljalnega odbora g. Henrik Peternel, deželni računski revident, Ljubljana, deželni dvorec, v pritličju.

Za pripravljalni odbor:

Dr. Josip Gruden, predsednik; dr. Iv. Dolšak, deželni zdravstveni tajnik, strokovni vodja tečaja; Andrej Gassner, veleindustrialec; I. N. Röger, ces. svetnik; Avgustin Zajec, računski oficial; Henrik Peternel, deželni računski revident; J. Tejkal, železniški uradnik v pokoju.

Vnebovzetje.

Žari se tam za sinjimi gorami,
v lepoti vsej odpira se nebo
in rajska zarja vzhaja že nad nami,
pošilja svetle žarke na zemljo.
Prelepo jutro, davno že po tebi
zahrepenelo naše je oko!

Poglej v sredini belega oblaka
Kraljico sveto, vso brezmadežno!
Neštete množice duhov neso
jo v raj, ki večna sreča ga namaka,
vsi angeli so v haljah snežnobelih,
vsi čast in hvalo blaženi pojo:

»Ti si kot mavrica tam na višavi,
ki svetiš po nevihti na zemljo,
kot lilija na pisani dobravi,
kot rožni cvet dehteč tako lepo,
ti kot kadilo si lepo dišeče,
o bodi nam pozdravljena srčno!«

Narava širna praznik zdaj obhaja,
zamaknjena poslušna petje to
in srce vsako z blaženstvom navdaja.
ni tega petja čulo še uho . . .
vsa vojskujoča Cerkev se raduje,
ozirajo se vsi za njo, za njo . . .

Fr. Pavšič.

Nov predlog Marijinim družbam v preudarek.

Pri Marijinih družbah, kakor znano, ni denarja, ker se članarina ne pobira. Pač pa bi se včasih zelo rabil, in pri apostolskem delovanju družb se res zelo pogreša nujno sredstvo denarja. Mislim, da bi ne bilo neumestno, ako bi se pobirali prostovoljni doneski in bi se zbirali v nekaki »blagajni M. D.« ali »Marijini zakladnici«. To blagajno naj bi oskrbovalo predstojništvo ali poseben odbor, ter seveda vodil najnatančnejše račune. Odkod denar? Pri nas so družbeniki že sami nasvetovali, naj se za razne potrebe M. D. denar pobira. (Op. ur.: To se navadno pri družbah že godi.)

Pa še drug nasvet imam za to. Druž-

beniki so včasih zelo hvaležni svojemu voditelju ter mu ob raznih prilikah (god., novoletu, velikanoč itd.) prinašajo dragih daril, ki pa niti niso zmeraj porabna, dasi zelo draga. — Tak denar naj bi včasih prinesli voditelju za kak dober namen ali recimo torej za blagajno M. D. Iz te blagajne bi se podpirali revni ali bolni družbeniki ali drugi reveži, ubogi šolarji, se jim kupovali katekizmi ali molitveniki, se nakupovale lepe knjige za izposojevanje pri M. D., podpiralo in razširjalo se katoliško časopisje. Pri nas v Š. se je pričelo s tem, in kaže se, da bo zelo uspešno podpiralo delovanje apostolstva v Marijini družbi. Fr. S.

Nagla smrt Marijine hčere.

Ptujska okolica. Žalostno novico naznanjamo, da nam je neusmiljena smrt kar nagloma ugrabila pridno dekle, zgledno družbenico, gorečo tretjerednico in posebno vneto članico Dekliške zveze, Marijo Horvat. Rojena je bila leta 1882 v Krčevini župnije sv. Petra in Pavla v Ptuj. V nedeljo, dne 30. junija, okoli ene ure popoldne je bila strašna nevihta in se je izvanredno grozno bliskalo in grmelo, ko se je podala od domače hiše k popoldanski službi božji. Kake pol ure od rojstne hiše, na pašniku blizu mlina v Krčevini, pa jo zadene nesreča, trešči v odprti dežnik in nanjo, raztrga ji obleko in še drugi dežnik, ki ga je imela pod roko, vsega razluknja, obuvalo ji sezuje in raztrga; bila je takoj mrtva. Ljudstvo jo je zaneslo v domačo hišo in položilo na mrtvaški oder. K zadnjemu počitku pa so jo v torek, dne 2. julija, na dan Marijinega obiskanja, spremile v obilnem številu družbenice z zastavo. Pogreba se je udeležilo veliko ljudstva. Spemili so jo domači kaplan č. gosp. P. Mansvet Zöhrer in so tudi ob grobu vzeli slovo s kratkim govorom in ganljivimi besedami, da se je vse solzilo. Omenili so, da je umrla nagle smrti na Gospodov dan, na lepi poti k službi božji; celo zjutraj je še bila pri sv. obhajilu. In pokopana pa na Marijin praznik. Potem se je še prednica Marijine družbe in predsednica Dekliške zveze tudi v par besedah poslovila od rajne družbenice in se zahvalila dekletam in ljudstvu za obilno udeležbo pri pogrebu.

Par vrstic iz njenega skromnega življenja v posnemo nam vsem. V Marijini družbi je bila okrog 12 let, med prvimi je pristopila v družbo; bila je tudi v tretjem redu sv. Frančiška. Kako je bila vneto in goreča v izpolnovanju verskih dolžnosti, za to je dala lep dokaz na dan svoje smrti. V strašni nevihti je šla od doma, se sicer vrnila kmalu nazaj domov; a njena trdna in dobra

volja ji ni dala miru doma, ker je bil ravno ta dan nauk za tretji red. Posebno jo je gnala še tudi ljubezen do lastne matere; rekla je domačim: Vzela bom še drugi dežnik seboj va mater, drugače bodo mati prišli mokri domov, ker so mati ravno v mestu ostali in počakali večernic. Rada je pogosto prejemala svete zakramente. Imela je od rojstne hiše do cerkve čez eno uro hodá; pa je kaj rada hodila daljno pot k svetim mašam, pridigam in še posebno družbenim in redovnim naukom. Posebno je bila hvale vredna njena gorečnost za olupšavo domače župne cerkve. Marsikatero cvetlico, šopek ali venec je dala narediti za oltarje in podobe. Kar ni mogla iz svoje lastne moči, pa je poprosila pri tovarišicah družbenicah za pomoč v denarju. Upamo, da ji je bil ljubi Jezus mil sodnik. Ako pa se mora njena duša še za kako malenkost v vicač čistiti, nas veže sveta dolžnost zanjo moliti, darovati dobra dela, posebno sv. obhajila, in pri sv. mašah se nje spominjati. Priporočamo jo vsem Marijinim častilcem in tretjerednikom v blag in trajen spomin in ponižno molitev. Naj v miru počiva!

Velika nepričakovana izguba je torej doletela ljube starše in dragi sestrici, posebno še Marijino družbo, tretji red in Dekliško zvezo. Veliko se je trudila za razširjatev dobrih knjig in katoliških časnikov; v vseh rečeh jo bodo težko pogrešali v obširni ptujski okolici.

Resnične in pretresljive so besede: Čujte in molitev, ker ne veste ne ure, ne dneva smrti...

Op. uredništva: Hvalevredna je res gorečnost blage pokojnice. Toda nečesa pa poleg gorečnosti vendar ne smete pozabiti, namreč: previdnosti! Manjših težav — navadnega dežja — se ni treba strašiti; resnične nevarnosti pa se je treba po možnosti ogibati.

Spominčica † Cilki D.

Pokojno, sanjavo so peli
ob zori pri cerkvi beli

zvonovi.

Kot njej bi uspavanko peli,
so bolni mladenki se zdeli

zvonovi.

Zaspala pokojno je spanje,
kot bi zazibali jo vanje

zvonovi . . .

In kmalu so spet se glasili,
so Cilko iz spanja budili

zvonovi. —

Kako bi veseli ne bili —
saj Cilko v nebo ste spremili
zvonovi! . . .

Nikar se, nikar ne trudite, —
nikoli je več ne vzbudite

zvonovi!

Njen duh je odhital v višave,
ko peli ste jutranji: Ave —

zvonovi —.

Za hip so čudeč se molčali,
kot nove bi pesmi iskali

zvonovi.

In našli so jo — in zapeli
so pesem o sreči veseli

zvonovi —.

M. A.

Kako se gibljemo.

Shod mladeniških Marjinih družb ljubljanske dekanije je bil dne 11. avgusta na Brezovici pri Ljubljani ob priliki desetletnice tamošnje mladeniške družbe.

Shod dekliških Marijinih družb novomeške dekanije je bil 21. avgusta pri Materi božji na Zaplazu. — Pri obeh shodih je bilo deževno. Letos deževje marsikje moti shode; pa pogumni fantje in goreča dekleta premagajo vse neprijetnosti. In taki so pravi junaki!

Podraga. Pri nas smo imeli dne 23. junija lepo slovesnost. Vršil se je prvi sprejem v mladeniško Marijino družbo. Sprejetih je bilo 14 mladeničev. To je za našo malo župnijo, ki šteje komaj 500 duš, že lepo število. Slovesnosti se je udeležila tudi mladeniška Marijina družba z Goč. Naša dekliška družba pa je proslavila ta za župnijo velepomemben dan s posebno prreditvijo, s petjem, deklamacijo in žaloigro »Vestalka«. — Sedaj imamo v vipavski dekaniji 13 dekliških in 2 mladeniški Marijini družbi, v katerih je zbranih nad 500 deklet in 32 mladeničev. Dobri vipavski mladeniči, na plan, pomnožite sedaj še malo četo Marijinih sinov! Saj so Marijine družbe brez dvoma najlepša in najkoristnejša mladeniška organizacija.

Šmarje pri Jelšah. Gospod urednik, ne mislite, če se že dolgo nismo oglasili, da nas ni več ali da spimo ali kaj takega. Pač smo imeli precejšnje boje in velike težave v družbi sami, pa upamo, da bo zopet mirno in uspešno življenje. — Pri letošnjem posebno slovesnem sprejemu

ob koncu sv. misijona po čč. gg. lazaristih je bilo nanovo sprejetih 7 fantov in 27 deklet. Sedaj nas je torej v mladeniški družbi 51 sprejetih in 5 kandidatov (kar je mnogo premalo za našo župnijo) in 230 sprejetih deklet (precejšnje število od Sv. Vida) in 33 kandidatinj. Tekom štirih let so vstopile iz naše družbe 4 dekleta v samostan. Shode imamo mesečne. Fantje prejemo svete zakramente najmanj mesečno — to je pri nas pravilo. Dekleta pa navadno štirinajstdnevno in precej vsakdanje sv. obhajilo — razen ob najhujšem poljskem delu. Zelo mnogo in pohvalno se stori za okinčanje oltarjev in cerkve. Zlasti smo se pa zadnji čas zavzeli za dobre časopise in jih po celi župniji zelo uspešno razširjamo, četudi še sedaj s precejšnjimi denarnimi žrtvami. »Bogoljuba« imamo nad 70 števil — torej približno vsak četrti član ga ima naročenega, ki ga mora drugim posojati — ker ga pri nas — mora vsak čitati. Še vse večje uspehe pa bomo imeli in vse bo šlo še mnogo bolje in veselejše življenje bo v naši družbi, ako se boste družbenke vedno ljubile — kakor prave sestre z veliko ljubeznijo. Gospod urednik, ne utrudite se tega vedno in krepko naglašati!

Iz Štjaka. Krasen dan je doživela letos na praznik Marijinega vnebovzetja naša duhovnija. Ustanovila se je namreč ta dan tukaj toliko potrebna dekliška Marijina družba, v katero je bilo slovesno sprejetih 41 deklet. Sprejemni obred izvršil je vlč. g. kurat Fr. Šmid iz Branice, ki je

imel pri tej priliki res krasen, pretresljiv in v srce segajoč govor. Slovesnosti sprejema udeležili sta se tudi sosednji dekliški Marijini družbi iz Branice in Goč s svojima zastavama. Naše Marijine hčere pa so za to slovesnost krasno okrasile cerkev s svežimi cveticami; na vseh petih oltarjih je bilo vse v zelenju in cvetju. Bодite, dekleta, vedno tako vneta za lepoto hiše božje! Mnogoštevilna druga dekleta naše duhovnije, ki niso v Marijini družbi, pa naj bi si vzele k srcu besede slavnostnega g. govornika, pustile grešno razveseljevanje in nesrečni ples ter stopile pod zastavo nebeške Kraljice, pod katero je tako lepo živeti in še lepše umreti.

Podgrad v Istri. Kdo bi si mislil, da bo tudi v našem tako razupitem Podgradu kdaj Marijina družba? In vendar je, hvala Bogu in Mariji. Pred dvema letoma smo dobili — z velikimi težavami — novo, krasno cerkev, letos v maju smo imeli sv. misijon in 15. avgusta slovesen sprejem v Marijino družbo, v katero je bilo sprejetih 65 deklet in 22 novink. Slovesnega sprejema v družbo so se udeležile tudi Marijine družbe iz Hrušice in Starada z zastavama. Seveda naši nasprotniki v gosposkih in kmečkih suknjah besnijo in rohnijo proti družbi, a nič ne pomagajo! Mnogo dobrega storé Marijine družbe v naših krajih, a storilo bi se še mnogo več, ko bi tega nesrečnega plesa, za katerega je vse noro, staro in mlado, ne bilo!

Trst. 17. julija ob 7. uri zvečer je priromala tržaška Marijina družba s 709 romarji na Koroško v Gospo Sveto. Ker je zadnji čas č. g. voditelj Fr. Guštin obolel, vodila sta romanje č. g. M. Škabar in A. Čok in več drugih gospodov duhovnikov. Med mogočnim zvonjenjem je pozdravil romarje č. o. Tomc J. dr. Dne 18. julija zjutraj so bili obhajani skoro vsi romarji; ob 7. uri nam je č. o. Tomc v lepem govoru razložil milosti, ki jih deli Marija svojim častilcem, za govorom slovesna sv. maša, ki jo je daroval č. g. Zavادل. — Žal, prehitro je prišel čas ločitve, da bi si mogli natanko ogledati znamenitosti cerkve in kraj gospevetski; ob 9. uri smo s solzami v očeh pred milostno Gospo ponovili krstno obljubo. Nazajgrede smo si ogledali Celovec. Želja naša je bila, da obiščemo tiskarno Družbe sv. Mohorja; ob 4. uri popoldne smo zapustili Celovec, ob pol 10. smo že bili v tržaški luki.

Iz Kranja. Naša Marijina družba obstoji večinoma iz priprostih deklet, mestnih služkinj in kmečkih pogumnih deklet iz okolice. Čeprav se šteje Kranj za krasno mestece na Gorenjskem, vendar pri nas deklet s širokimi klobuki ni, ker se vedno sliši, da ne spadajo one med služkinje. Pri Mariji, naši Materi, največ velja priprostost; saj si je izbrala le priproste pastarice, katerim se je razodela in jih obsipala z velikimi milostmi. Naj svet o nas misli, kar hoče; me pa si štejemo

v čast, da je Marija, najveličastnejša Gospa, naša mati! — Naša družba ima več odsekov: nekaj jih vsaki dan prihaja k sv. obhajilu; za petje, pred Najsvetejšim poje vedno Mar. družba; abstinenca prve in druge vrste; za okrašenje cerkvâ, ako se kaj nabira za lepoto cerkvâ, je prva Mar. družba, ki rada daruje svoje trdo zaslužene kronice. — »Bogoljuba« bere vsaka družbenica in še druge priporočene knjige. Tudi za salezijanske naprave delamo in rade Don Boskova poročila sprejemamo. — Vsako leto gremo na bližnja božja pota. Letos mo bili binško turek na Dobrovi dobro sprejeti pri č. g. župniku Plantariču. Ta gospod je bil naš prvi vodnik v Kranju; čez 10 let smo se zopet videli. — Naj še omenim, da imajo najboljše službe naša dekleta v mestu. Vsakdo vpraša, ali je v Marijini družbi. Kdor Mariji zvesto služi, tudi gospodarja zna ubogati.

Iz Sore. Z novim letom smo tudi pri nas ustanovili Marijn vrtec in jako lepo uspeva. Otroci z največjim veseljem hodijo k shodom, ki so, ako je le mogoče, vsak mesec. Tudi imajo skupno uro molitve vsak mesec, kjer zelo lepo naglas molijo. Ganljivo je bilo videti prvič otroke pri skupnem sv. obhajilu, ves vrtec, kako lepo so molili skupno molitve pred in po sv. obhajilu. Pri shodih tudi deklamirajo kakšno pesem iz »Bogoljuba«. Vrtec vodijo č. g. voditelj Marijine družbe, pomaga pa tudi ena članica M. D., kateri je to njeno največje veselje. — Marca mesca smo imele dekleta in žene M. D. duhovne vaje, ki jih je vodil č. g. gvardijan z Viča. — Dne 19. marca nam je umrla sosestra Frančiška Kogej, za katero smo darovale vse družbenice eno skupno sv. obhajilo in pa eno uro molitve. In to smo sklenile storiti za vsako umrlo družbenico; ravnotako pa smo tudi sklenile vsakega četrta leta, to je vsake kvatre, darovati eno skupno sv. obhajilo in skupno uro molitve za vse umrle sosesre cele škofije in za vse umrle č. g. duhovnike, posebno za voditelje M. D. In to bi bilo želeto, da bi bilo po vseh Marijinih družbah, kajti če smo prave sestre med seboj, moramo moliti ena za drugo, posebno pa še za umrle članice. V prvi vrsti smo pa duhovnikom največ dolžne. Če smo me sestre med seboj, je torej duhovnik naš duhovni oče. Ti se z nami veliko trudijo in zato, predrage sestre, si štejmo v dolžnost, da molimo zanje in jim s tem plačujemo njih trud. Me tudi pri vsakem skupnem sv. obhajilu molimo posebej za vse žive in mrtve sosesre in za vse žive in mrtve duhovnike, posebno voditelje Marijinih družb. Odseki tudi delujejo, posebno oni za olepšavo altarjev. Duhovne darove za sv. očeta tudi zbiramo. — Preteklo leto sta šle dve družbenici v samostan k usmiljenim sestram, od katerih smo se poslovile v družbeni sobi s poslovilno pesmijo in ena družbenica s

primernim govorom; v spomin smo jima dale sveti križ. — Ples in shajanje po gostilnah se je med dekleti skoraj popolnoma opustilo. Ako gre katera na svatbo, prosi dovoljenja od gospoda voditelja, in to bi moralo biti povsod, ker ako bo v družbi pokorščina, bo vse dobro. K skupnim sv. obhajilom in shodom hodijo vsa dekleta z veseljem. K sv. obhajilu zahajajo pogosto, nekaj vsak dan, veliko pa vsako nedeljo in praznik.

Cerknica. Grdo sovraštvo liberalnega agitatorja do Marije. Naša mladeniška Marijina družba obstoji že deset let. Fantje želijo desetletnico praznovati na prav poseben način. S tridnevnic, pravijo, bi bilo bolj težko. Posebno veliko nas ni (z novinci vred 75), vsi bi se ne mogli udeleževati, pa bi bila preveč prazna cerkev. In sklenilo se je v trajen spomin na to postaviti na primernem prostoru v župni cerkvi *lurško kapelico*. Nekaj prispevkov zložijo fantje sami, nekaj pa nabere pri dobrih ljudeh. Potrebno kamenje in pesek navozijo fantje brezplačno. Posebno navdušeni so za to člani iz Dolenje vasi. — Res je šlo več fantov v soboto popoldne, nabrali so s precejšnjim trudom kapnikov in kamenja, da bi ga v ponedeljek odpeljali v Cerknico. — Pri tem pa ni imelo miru izprideno srce znanega liberalnega agitatorja iz Dolenje vasi, ki se sicer kaj rad hinavsko prilizuje tudi našim ljudem. (Lahko bi ga imenovali, pa ni vreden, da bi se njegovo ime tiskalo v »Bogoljubu«.) Ker ni mogel drugače nasprotovati, je šel v nedeljo med popoldansko službo božjo, ko je zunaj lil dež, razbil kamenje in kapnike ter razmetal deloma naokrog po grmovju, deloma nazaj v globočino in vrhutega še razstrelil vhod v podzemsko jamo! — Vse se zgraža in čudi, da se najde med nami človek, ki se toliko potrudi, da bi preprečil delo v čast nebeški Materi. — Fante je to sicer bolelo, a šli so drugič in šli bodo še, da pripravijo, kar je treba za dogotovitev lurške kapelice.

Tržišče pri Mokronogu. Pri nas se takole gibljemo: fantov je sedaj vpisanih 40. Nekaj je prav dobrih, nekateri pa so postali mrzli, četudi je pri nas sedaj največja vročina. — Deklet je nad 200. Veliko je prav pridnih, nekatere pa se polagoma spreminjajo v pleve. Če ne bo boljše, bo treba prepahtlati, da bodo pleve odletele. Nekaj lahkijh je že sapa vzela. — Ustanovili smo odsek sv. Rešnjega Telesa. — Tudi bolezen in smrt gospodarita v družbi. V tem letu so umrle tri, dve v enem tednu: Alojzija Krajnik, stara 18 let, Frančiška Znidaršič, stara 16 let.

Z Iga. V kratkem času sta bila za našo Marijino družbo dva pomenljiva dogodka. Prvi je bil žalosten, ko smo 7. julija spremili k grobu članico Jožefo Železnikar, po domače Adamovo

Pepco. Ne omenjali bi tega žalostnega dogodka v »Bogoljubu«, ali ker je bila ranjka res lep zglede vsem članicam, zato to storimo. Umrla je v najlepši dobi, stara 26 let. Zmerom je bila vesela, a skromna in ponižna. Posebno je bila goreča častilka sv. Rešnjega Telesa. Vedno je lepšala oltar s cveticami in skoro vsak dan pristopala k mizi Gospodovi. Nekaj posebnega je imela Pepca. Kadar ob nedeljah ni mogla zjutraj pristopiti k sv. obhajilu, storila je to pri deseti maši kljub vsemu zaničevanju. Včasih pa je za sabo potegnila tudi par drugih deklet, sedaj pa tega ni več — iz strahu pred ljudmi. Vse članice so jo ljubile in to ljubezen pokazale, da so se vse z zastavo in vencu udeležile njenega pogreba. Celu veliko deklet iz sosednje fare Tomišelj jo je spremlilo na zadnji poti. V cerkvi so ji fantje Marijine družbe zapeli, na grobu pa dekleta v slovo. — V nedeljo, dne 28. julija, pa smo imeli drug, za celo izansko okolico važen dogodek. Blagoslovili smo novo lično kapelico, in dekliška Marijina družba si je omislila lep kip Marije Pomocnice za to kapelico. K tej slovesnosti smo povabili preč. g. škofijskega voditelja Marijinih družb, Janeza Kalana, kateri je rad ustregel naši želji. Udeležile so se tudi te slovesnosti polnoštevilo z zastavami družbe iz Tomišlja in Želimelj. Glavno je bilo popoldne. Po govoru je bil slovesni sprejem 7 fantov in 6 deklet, potem je bil blagoslov kipa in nato se je razvil sprevod proti novi kapelici. Lepo je bilo videti, kako dolga je bila četa deklet treh Marijinih družb. Za dekleti je neslo šest belo oblečenih deklet Marijin kip, ob straneh pa je svetilo 12 deklet. Za kipom pa je šla duhovščina. Za duhovščino je šla polnoštevila mladeniška Marijina družba in za njo veliko drugega ljudstva. Med potjo je pritrkavalo, dekleta pa so prepevale Marijine pesmi. Pri kapelici so bile pete litanije Matere božje in po govoru g. škofijskega voditelja je zaključilo vso slovesnost par Marijinih pesmic, katere je pelo vse ljudstvo. — V lepem spominu bo gotovo ostal ta slovesen dan vsem udeležencem, da bodo še z večjim veseljem vstrajali kot zvesti sinovi in hčere Marije.

Komen. Odkar je bila ustanovljena Marijina družba v Komnu, se še nismo oglasile v »Bogoljubu«, ki ga sedaj pridno čitamo. Bilo nas je takrat 29 sprejetih. Pozneje je bil še enkrat sprejem na Vnebohod Gospodov in pristopilo je 9 novih deklet v varstvo Marijino. Shode imamo vsakih štirinajst dni in zvesto poslušamo voditeljeve nauke in navodila. Redno prejemamo svete zakramente in sploh se je potom Marijine družbe močno povzdignilo prejetje svetih zakramentov v župniji. Več družbenic je opravljalo šestnedeljsko pobožnost v čast sv. Alojziju. Tako uspeva naša družba kljub vsem nasprotstvom, z Marijino pomočjo bo tudi nadalje še lep-

že uspevala. — Dozdaj smo izgubile 4 družbenice. Tri so prostovoljno izstopile okoli velike noči. Eno našo sestro pa je poljubil smrtni angel dne 28. julija t. l. in jo peljal k nebeškemu ženinu. Bila je to 15letna Marija Buda. Njen pogreb je pokazal, kako so jo radi imeli vsi, ki so jo poznali. Med sv. mašo zadušnico smo prejele sv. obhajilo in je darovale za njeno dušo.

Prečna. Nekoliko smo se zopet naprej pomaknili v našem gibanju. Dekliška Marijina družba je dobila po dolgem času prelepo novo zastavo, ki je bila 11. avgusta slovesno blagoslovljena. Delo je nekaj posebno lepega, in če slav. uredništvo dovoli, pošljemo za prihodnjo številko kratek popis, ker bi radi imeli tudi v »Bogoljubu« tiskan spomin nanjo. (Le pošljite! — Ur.)

Iz Celja. Ko je bila 20. julija 1902 pri nas ustanovljena Marijina družba deklet, imeli smo prvi izlet k Materi božji na Brezje in na Bled. In letos, ko obhajamo desetletnico, zaželeli smo zopet ravno tam kot prvo leto pokloniti se naši najboljši Materi Mariji in ji vnovič zvestobo obljubiti. Naš prečastiti gospod vikar in voditelj Ivan Gorišek so poskrbeli, da se je izlet prav lepo obnesel, za kar se jim vse prav pristočno zahvaljujemo. Ljubi Bog naj jim obilno poplača ves trud, ki ga imajo z nami!

Kronanje Matere božje v Strunjanu. Strunjan je največja božja pot cele Istre s frančiškanskim samostanom; leži na gričku ob morski obali med Izolo in Piranom. Na dan Vnebovzvetja Device Marije je izvršil tržaški škof dr. Karlin ob obilni asistenci po pontifikalni sveti maši kronanje čudodelne podobe Matere božje. V torek opolnoči je bila slovesna sveta maša in do 7. ure zjutraj je bilo sprejetih nič manj kot 7000 sv. obhajil. Škof se je pripeljal s parnikom »Audax« v spremstvu ljubljanskega knezoškofa dr. Jegliča in frančiškanskega nadškofa Marconija; poleg teh so bili grof Attens kot namestnik Hohenlohev, kontreadmiral Cohen, Jacopig, predsednik pomorske vlade in drugi; udeležba civilnih oblasti je bila pohvalna in v zgled vzajemnosti ljudstvu. Asistirali so tudi monsignor Faidutti kot namestnik goriškega knezonadškofa. Ljudstva, ki se je udeležilo cerkvene slovesnosti, je bilo okoli 20.000. Popoldne je bila ob krasnem vremenu nad vse pričakovanje lepo uspela procesija po morju v 33 barkah; vse so bile okrašene z zastavami. Ljudstvo je na barkah prepevalo Marijine pesmi in psalme. V prvi barki je bila kronana Marijina podoba s cerkvenimi in civilnimi dostojanstveniki. Mnogim je, od notranjega veselja prevzetim, zabliskala solza radosti v

očesih in zaprilegli so v svečanem trenutku večno zvestobo in ljubezen Materi nebeški. Srce pretresujoč prizor je bil to, ko si videl pred sabo na morju 33 okrašenih bark in ladij, polnih pobožno prepevajočega ljudstva, z eno in isto mislijo v srcu, vdanem Materi svete ljubavi. Petje in godba je lepo odmevalo ob prelepem obrežju med vožnjo iz Strunjana v piransko stolnico, kjer je čakala na tisoče broječa množica podobe Marije. Na barkah in ladjah je bilo nad 3000 ljudstva. Iz piranske stolnice smo se vrnili v strunjsko svetišče, kjer je škof podelil blagoslov z Najsvetejšim. Skozi celo osmino se vrše romanja iz posameznih župnij slovenskega dela Istre. Vsem udeležencem ostane prekrasno uspelo cerkveno slavlje v trajnem spominu. Patri frančiškani so vneti za čast božjo, pobožni, požrtvovalni možje tridentinske province, a žal, noben izmed njih ni zmožen slovenskega ali hrvaškega jezika. Koliko je bilo slovenskih udeležencev pri svetih zakramentih, naj pove dejstvo, da je italijanski gospod, ki je spovedoval od 8. ure zvečer do 2. ure zjutraj, imel skoraj izključno slovenske spovedance; dokler tako stojimo, se nam ni treba bati. Ostali so še nekateri, ki niso mogli sprejeti svetih zakramentov; cerkvenih pravic nimamo tu nobenih. Celo iz Kranjske in Štajarske so bili tu romarji.

* * *

Marijine družbe in misijoni. Marijine družbe so v zadnjih dveh letih že veliko storile za razširjanje »Apostolstva sv. Cirila in Metoda pod zavetjem Device Marije« in za podporo katoliških misijonov med razkolnimi Slovani in Grki. Naj bi se sedaj v Marijinem mescu Marijine družbe znova vnele za razširjanje Marijinega kraljestva v vzhodnih deželah; saj so bile ravno vzhodne krščanske dežele nekdanje izvoljene Marijino kraljestvo, tam se je najprej razcvetovalo Marijino češčenje, tam imajo svoj začetek skoraj vsi Marijini prazniki. Z majhnim trudom lahko naberete nekoliko novih udov »Apostolstva sv. Cirila in Metoda« ali pa nekoliko kronic za zapuščene in potrebne katoliške misijone v onih vzhodnih deželah, ki so bile nekdanje posvečene Mariji. Razširjajte lepo in koristno knjižico »Marijino kraljestvo na Jutrovem«!

SPOMINJAJTE SE UMRLIH SOSESTER:

Katarina Bukovec, 5. junija, Sv. Jurij ob Taboru.

Marija Prudič, 2. avgusta, Dolenja vas pri Cirknici.

Katarina Simonič, 14. julija, Semič.

Navod za evharistično krščansko vojsko (družbo) otrok.

Obišči Jezusa v presv. Rešnjem Telesu, ko greš v šolo!

Pustite otročičem k meni in jim nikar ne branite, zakaj takih je nebeško kraljestvo! — In jih je objemal in roke nanje pokladal in jih blagoslavljal. (Marko 10, 14, 16.)

Ljubi otrok! Ko greš v šolo, greš morda blizu cerkve, v kateri prebiva Jezus v presvetem Rešnjem Telesu. Vstopi v cerkev in poklekni pred Jezusom! Prosi ga zase, za druge, posebno za svoje starše. Jezus te bo zelo vesel. Rad ti bo dal, kar ga boš prosil. On je vsemogočni in neskončno usmiljeni Bog.

Poslušaj: Pobožnemu duhovniku patru Baltazarju Alvarezu se neki dan v cerkvi prikaže Jezus kot majhno dete. Imel je v ročici vse polno biserov in dragih kamnov. Rekel je: »Ko bi bil vsaj kdo tukaj, ki bi mi odvzel te zaklade.«

Ti biseri, ljubi otrok, so razne milosti. Tudi tebi bi jih rad dal dobri Jezus. Ali bi ne bil tudi ti rad bogat in srečen?

Zelo žali Jezusa, ako mi ne maramo zanj. Mnogi otroci so vse raje drugje, kakor pri Jezusu. Ljubi Jezus se je prikazal v vidni podobi bl. Marjeti Alakok. Klečala je v cerkvi pred presv. Rešnjim Telesom. Jezus ji pokaže svoje Srce in pravi: »Marjeta, glej to Srce! Kako zelo je ljudi ljubilo in jih še vedno ljubi v presv. R. T. Ali v zahvalo za svojo ljubezen prejeman od večine ljudi le nehvaležnost. Četudi sem v presv. R. T. resnično pričujoč, vendar me prav redko obiskujejo. Vpričo mene se nespodobno obnašajo. Mnogi me celo nevredno prejemajo v sv. obhajilu.«

Glej, ljubi otrok, kako žalosten bi bil dobri Jezus, ako bi ga ne hotel obiskati.

Se bolj bo Jezus vesel, ako greš k sveti maši. Le pobožno moli. Ko je bil bl. Janez Berhman star sedem let, je začel hoditi v šolo. Kmalu zapazijo, da zjutraj zgodaj vstaja in gre od doma. Kam je hodil? V cerkev, k sv. maši je šel. Včasih je bil tudi pri več sv. mašah. Hodil je rad k sv. maši, da si je izprosil božjega blagoslova pri pouku.

Ko obiščeš Jezusa, počasti tudi njegovo mater Marijo. Poklekni pred njen oltar ali podoba in se ji priporoči. Pomoli tudi kaj na čast sv. Jožefu in sv. Alojziju. Ne pozabi ubogih duš v vicah.

Ko obiščeš Jezusa, bi ti gotovo rad, da pride on k tebi. Ako imaš take želje prejeti Jezusa, se obhajaj duhovno. Stori to vselej, kadar ga obiščeš!

Sv. o. č. e. Leon XIII. so o evharistični vojski otrok rekli enkrat takó: Presv. Rešnje Telo je studenec, vir vstajenja in življenja za vsakega posameznega kakor tudi za ljudstvo sploh. Blagoslovim prav posebno tiste otroke, ki se hočejo udeležiti te evharistične križarske vojske otrok.

Zaveza.

Jaz v (iz) pristopim s tem v evharistično križarsko vojsko. Obljubim obiskovati Jezusa v presv. Rešnjem Telesu, dokler bom hodil v šolo. To hočem storiti iz ljubezni do Jezusa in Marije in da ostanem stanoviten do konca.

Ko pripravljam cvetkam svojim . . .

Ko prilivam cvetkam svojim,
ljubi Jezus, mislim nate,
s srcem vdanim in hvaležnim
jih gojim, negujem zate.

Kar si s prstanom redovnim
ljubko me priklenil nase,
v vsaki misli tebe najdem,
še cvetlic ne berem zase.

Saj jih nihče ni bolj vreden,
kakor ti v lepoti svoji;
naj cveto, dehte pred tabo
ob monštranci zlati tvoji!

Ker je nekdanj kruta zemlja
s trnjem čelo ti ovila,
s cvetjem, v celici gojenim,
jaz bi rada te krasila.

In zato že komaj čakam,
da odpre se cvetje nežno,
vanj izlijem v tihuri
srce vroče in hvaležno.

*In ko v noči boš sameval,
cvet za cvetom bo ponavljal,
kar sem zate naročila,
ti pa boš me blagoslavljal.

M. Elizabeta.

SLOVENSKI MISIJONAR

Kdo pojde? ...

(Iz. 6, 8.)

Klici z onstran morja, ki smo jih prinašali v več številkah, nam izpričujejo, kako zelo so že dozorela poganstva za vsprejem krščanstva. »Ako bi imeli dovolj misijonarjev« — tako se izražajo voditelji misijonarskih postaj — »v nedolgem času bi mogli pridobiti cele pokrajine in cela ljudstva za krščanstvo.« Tako nam od povsodi doni klic: Treba je misijonarjev, misijonarjev je treba!

Misijonarjev je treba! A ravno misijonarjev tako zelo manjka. In kaj je temu vzrok? Za misijonarja je treba velike ljubezni do Boga, velike ljubezni do neumrjčih duš, treba je popolnoma odpovedati se samemu sebi in se Bogu prepustiti takorekoč v živ žgalni dar. Zveličar sam pravi: Nobeden, kateri se ne odpove vsemu svojemu premoženju, ne more biti moj učenec. Kdor ljubi očeta ali mater bolj ko mene, ni mene vreden; in kdor ljubi sina ali hčer bolj ko mene, ni mene vreden. Res je, to velja že tudi za navadne vernike in duhovnike. Toda pri misijonarju zasegajo te besede veliko bolj globoko in se morajo uresničiti v posebno veliki meri. Tisti, komur je za dobro službo in ki je zaverovan v svojo rodbino in v denarje, tisti »ni iz zaroda tistih mož, po katerih dohaja rešenje Izraelu«, kakor se izraža sveto pismo. On ni za misijonarja in pravzaprav niti ne za pravega duhovnika, kajti on »išče svojega, ne pa tega, kar je Jezusa Kristusa«.

Za misijonarja je treba pogumnega srca, ki se ne ustraši tudi največjih težav. Boječi in tisti, ki nimajo smisla za žrtve in premoaganje samega sebe, niso za to. V tem oziru se godi skoro dobresedno tako, kakor se je godilo Gedeonu in njegovi vojski, ko so se pripravljali na boj zoper Madijane. Na Gedeonov poziv — tako pripoveduje sv. pismo — se je sešlo 32.000 krepkih mož. Toda Gospod je rekel Gedeonu: Reci ljudstvu: »Kdor je boječ in plašljiv, naj se vrne«. Tedaj se jih je vrnilo 22.000 mož in le 10.000 jih je ostalo. A Gospod je rekel: Še je veliko ljudstva. Pelji jih k vodi. Tiste, ki bodo iz perišča pili, od-

loči posebej, in one, ki se bodo na tla vlegli in na cela usta pili, zopet posebej! Gedeon je storil tako. In bilo jih je izmed vseh le 300, ki so se znali toliko premoagovati, da se niso vlegli na tla in na vsa usta pili, ampak samo z roko. In Gospod je rekel: Po teh tristo možeh vam bom dal sovražnike v roke; vsa druga množica pa naj se vrne! — In res, teh tristo mož je rešilo Izraela pred 135.000 sovražniki.

Tako nekako je tudi z misijonarji. Množica boječih in plašljivih in takih, ki se ne znajo premoagovati, ne bi nič opravila in ne premoagala sovražnika. Takim velja: Plašljivci in bojzljivci in razvajenci, vrnite se! Neustrašeni, požrtvovalni, vajeni premoaganja samega sebe, ti so tisti tristoriteri Gedeonovi možje, ki zadobijo zmago nad stotisočnimi sovražniki.

Teško je življenje misijonarjevo, ne dá se tajiti: najtežje žrtve nalağa, bolesti polno slovo, dolgo ločitev, veliko trpljenja. Toda ne bilo bi tako lepo in občudovanja vredno, tako izredno in junaško, če bi ne bilo težko in trnjevo. Virtus in arduo, do junaštva pelje trnjeva pot, velja že od nekaj.

Toda ali ne vidimo že v svetu, koliko nekateri storé za dosego kakega vzora in koliko zanj pretrpe? In ne le samo za dosego kakega boljšega vzora, ampak večkrat tudi, da zadosté kaki malovredni ali celo grešni strasti! Kaj vse storé ljudje zaradi bogastva, časti in slave, zaradi ljubezni celo večkrat malovrednega ženskega bitja (čez tri gore, čez tri vode, čez tri zelene travnike — vsako noč), da se proslave v raznih športih in zabavah! Koliko žrtev, koliko študij, koliko potov, kolikokrat celo življenje za tako malovredne reči, za take otročje igrače! In za vzvišene vzore krščanstva, za rešenje duš, za večno življenje in večno blaženost naj bi bile srcu, ki v resnici gori ljubezni do Boga in bližnjega, žrtve pretežke?

Res je, misijonarjevo življenje med verniki zahteva poguma, junaštva in žrtev.

Toda te težave, dasi velike, vendar niso nepremagljive. Tudi življenje vednega žrtvovanja ima prelepo stran. Težave misijonarjevega življenja je treba gledati s stališča vere in s stališča ljubezni. Ako jih od tu gledamo in opazujemo, nimajo ne le nič strašilnega in odbijalnega, ampak so celo vabljive in mikavne. Ali ne posladi vera in ljubezen vsega?

»Velika reč je ljubezen« — tako govori hoja za Kristusom — »zares velika dobrota. Ona olajša vsako breme in nosi težave brez težav; grenkobo spreminja v sladkobo in pri-

jetnost... k velikim delom priganja in vzbuja hrepenenje po vedno večji popolnosti... Nič ni slajšega od ljubezni, nič pogumnejšega, nič vzvišenejšega, nič boljšega in popolnejšega v nebesih in na zemlji, kajti ljubezen je iz Boga rojena... Kdor ljubi, leta, teka, in je vedno vesel; prost je in nič ga ne zadržuje. Ljubezen večkrat ne pozna meje, vse meje se morajo umakniti njeni gorečnosti... Da bi bilo kaj nemogoče, o tem ljubezen ne toži, ker se ji zdi, da vse sme in vse zamore.« (Dalje.)

Misijonsko potovanje P. Hristova.

Veliki torek popoldne sem se odpeljal iz Odrina po železnici proti Carigradu. Na postaji Uzun-Kepri sem izstopil. Uzun-Kepri je malo mesto v dolini reke Ergene; imenitno je po velikanskem mostu, po katerem se tudi imenuje (Uzun-Kepri namreč pomeni toliko kakor »dolgi most«). Ta most je bil zgrajen že pred tristo leti; pravzaprav to ni samo most, ampak viadukt, po katerem gre cesta od ene strani doline do druge. Reka Ergene je sama na sebi videti prav nedolžna, toda pozimi in spomladi preplavi vso dolino in jo izpremeni v veliko jezero. »Dolgi most«, ki sloni na več sto obokanih lokih iz rezanega kamna, je velike trgovske in vojaške važnosti. Zato je skrbno zastražen; na obeh konceh so velike vojašnice.

V mesto Uzun-Kepri sem prišel pozno zvečer in se ustavil pri gostilni Handži Ilija. Vse je že spalo. Po dolgem klicanju so mi odprli; po klopeh so spali preprosti gostje. Zgodaj zjutraj sem po mestu iskal voza za vas Lisgar, ki je še kakih osem ur oddaljena od Uzun-Keprija proti jugu. Nazadnje sem se pogodil z nekim trgovcem z jajci, da me je sprejel na svoj voz. Popotovala sva cel dan; nekoliko časa sva se vozila, potem pa hodila peš, kakor je bila pot; turške ceste so namreč tako slabe, da se ni mogoče povsod po njih voziti. S seboj sem vzel nekoliko oljkinih jagod in kruha. Opoldne sva z voznikom k sreči zadela na neki studenec; tam sva počivala in zaužila nekoliko oljkinih jagod s kruhom in vodo. Potem sva šla dalje. Med potjo sva srečala tri trgovske karavane z velblodi, ki so prihajale od Dardanel in iz Rodosta. Po deseturnem popotovanju sem dospel v katoliško vas Lisgar.

Župnik Kristofor Kondov je bil ob mojem prihodu ravno v spovednici. Kmetje, ki so čakali na spoved, so me prišli pozdravit in poljubiti roko ter me odpeljali v skromno

župnikovo sobico. Kmalu je prišel tudi župnik; pozdravila in objela sva se kot stara prijateljca. Moje prenočišče je bil zadnji ograjeni del cerkve, ki sicer služi tudi za šolo. Vse je tesno in siromašno. Župnik ima na drugem koncu cerkve malo sobico, ki služi obenem za zakristijo.

Prenočeval sem torej kakor Samuel v hiši božji na golih tleh iz steptane prsti; tak je cerkveni tlak. Z župnikom Kristoforom sva spovedovala in izvrševala obrede velikega tedna. Vse se je vršilo z veliko pobožnostjo; cerkev je bila vedno polna vernikov. V vzhodni cerkvi se precejšen del velikotodenskih obredov vrši ponoči, in ti obredi so najlepši. Vaščani so prinesli v cerkev vsak svojo svečo; v Lisgarju imajo skoraj pri vsaki hiši bučele in doma delajo voščene sveče. Vsa cerkev je bila polna gorečih sveč. Najlepša je bila Velika noč (noč med Veliko soboto in nedeljo), kakor se tudi spodobí. Sveto opravilo smo peli od polnoči do pol sedmih zjutraj. Vaščani so z bakljami oznanjali po vasi, da je Kristus od mrtvih vstal. Med mašo so vsi do zadnje duše pristopili k svetemu obhajilu, celo mali otroci in dojenčki; v vzhodni cerkvi se je namreč ohranila navada, da tudi dojenčkom delijo sveto obhajilo.

V Lisgarju je okoli 300 katoličanov. Tri družine so se izpreobrile šele pred kratkim. Žal mi je, da moram priznati, da je eden izmed teh gospodarjev ravno ob mojem bivanju v Lisgarju zopet odpadel od katoliške vere. V enem mojih govorov sem katoličane resno opominjal, naj tudi deklice pošiljajo v šolo, da bodo zadosti poučene v verskih stvareh. Vsled neke praznovorne navade namreč na Turškem tudi kristjani mislijo, da ženske ne potrebujejo nobenega pouka. Z vso resnobo sem jih opozarjal, naj tudi deklicam privoščijo šolski pouk; če ženske ne bodo dobro poučene v verskih stvareh, potem tudi svojih

otrok ne bodo znale krščansko vzgajati. Novi neodkritosrčni katoličan je potem pripovedoval po vasi razkolnikom, da sem rekel, da je boljše, če svoje deklice dajo Turkom, kakor pa da bi bile brez verskega pouka. To je napravilo med razkolniki mnogo hrupa; razburjenje se je širilo tudi po sosednjih vaseh.

Sicer so pa katoličani v Lisgarju zelo stanoviti v veri, pa tudi pogumni, kadar morajo braniti svoje pravice. Lansko leto so razkolniki ukradli na katoliškem posestvu nekoliko dreves za svojo šolo. Katoličani so jih tožili. Razkolniki so bili obsojeni; ko so se pritožili, so bili še enkrat obsojeni. Vrniti so morali les in plačati velike sodnijske stroške. Razumljivo je, da jih to zelo jezi. V teh razmerah so laži, ki so se širile o mojem govoru, povzročile še večje razburjenje. Moj prihod v Lisgar so razkolniki razglasili za novo izzivanje. Razkolniški pop se je šel proti meni pritožiti turškemu orožniškemu načelniku. Prinesel mu je nekoliko jestvin za darilo, da bi ga zase pridobil; potem mu je pa pripovedoval, da neki tujec v Lisgarju razburja mirne vaščane; najbrže je ta tujec bolgarski zarotnik ali pa italijanski vohun. Ta tujec sem bil jaz. In res me je obiskal turški orožnik. Jaz sem ga sicer potolažil; vendar so mi bili orožniki vedno za petami. Celo po Odrinu so povpraševali o nekem popu Pavlu Hristovu, ki se s sumljivim namenom klati po odrinski okolici. Ko sem po vrnitvi odpotoval iz Odrina v Ak-Bunar, mi je bil orožnik zopet za petami. Videti je, da bom imel še sitnosti.

V Lisgarju sem ostal do srede po Veliki nedelji. Kakor vsi katoliški župniki na Turškem, tako tudi župnik Kristofor živi zelo siromašno. Kuha si sam; a ker mora biti obenem za učitelja, zato velikokrat nima časa kuhati in uživa večinoma le kruh s kakim mrzlim prigrizkom. Meso okusi le ob največjih praznikih. Pirhov sva pa imela zadosti; od vsake hiše so nama prinesli po dva.

Nova cerkev je v Lisgarju nujno potrebna. Še nikoli nisem videl tako siromašne kapele, kakor je lisgarska, in vendar sem videl že veliko revščine. Novo cerkev bi zidali na istem prostoru kakor je sedanja; prostor je lep, ravno sredi vasi. Župnika Kristofora vsi zelo spoštujejo; tudi razkolniki ga cenijo. Če bo mogel sezidati dostojnejšo hišo božjo, potem se bodo gotovo tudi skoraj vsi razkolniki, kar jih je še v Lisgarju, izpreobrnili; v razkolništvu bo ostalo le še par pijancev in ničvrednežev. Seveda bo zidanje tukaj zelo drago, ker bo treba gradivo dovažati iz velike daljave.

Iz Lisgarja sem šel v župnikovem spremstvu v Ela-Gene; ta katoliška vas je oddaljena od Lisgarja dve uri proti severovzhodu. Župnik Atanazij Miutov in njegov kaplan Boris Mitkov sta me zelo prijazno sprejela. Boris Mitkov je bil vzgojen v naših semeniščih v Kara-Agaču in v Carigradu. Ela-genski katoličani so zelo stanoviti; vseh je okoli 1000 duš. Sredi vasi je lepa in prostorna katoliška cerkev, samo notranjščina je preveč zapuščena. Šola pa nikakor ne zadoštuje za toliko šteyilo katoliških otrok. Župnik in kaplan sta prepustila za šolo veliko sobo v župnišču, sama sta se pa umaknila v tesno sobico; pa velika soba je za šolo še vse premajhna. Razum tega je šola tudi slabo preskrbljena z učili in knjigami. V šoli poučujeta samo župnik in kaplan, a potreben bi bil vsaj še en učitelj. Mnogo katoliških otrok hodi v razkolniško šolo, ki ima dva učitelja in eno učiteljico. Ela-genski katoličani imajo veliko zaupanje do svojih dušnih pastirjev. V vsaki važnejši stvari pridejo vprašat župnika za svet.

Za danes moram končati. Priporočam se Vašim molitvam. Ne pozabite na Ak-Bunar.

V Kristusu vdani služabnik

P. Pavel Hristov.

K a r a - A g a č, 30. marca 1912.

Prijateljem bosenskega misijona.

Menda ste že z veseljem pričakovali, kako nam poroča novomašnik iz Bosne po prejemu darov.

Poslal nam je že sredi julija naslednje zahvalno pismo:

B u g o j n o, 17. julija 1912.

»Preblagi moji dobrotniki i dobrotnice!

Ne znam, čim da počnem: ili da Vam se najprije od srca zahvalim, kako to dužnost

od mene traži, ili da Vam pokušam orisati svoje veselje nad primljenim darovima.

Poznavao sam i otprije Vašu dobrotu, ali da je tolika, reći ću iskreno, nisam znao. Kad sam stao pred onom gomilom škrinja i omota, pa čuo, da je to moje, da sam sve to na dar dobio, priznajem otvoreno, smeo sam se i zbunio. Iznenadenje je moje poraslo, kad sam otvorio omote i pojedine darove raz-

gledao, vidio njihovu množinu, raznolikost i vrijednost. Vašoj sam se dosjetljivosti više puta slatko nasmijao, kad sam među drugim darovima naišao, na koju stvar, na koju ja nisam nikad ni pomislio, da će mi trebati, ali koja će mi jednom svakako biti nužna.

Neprilika je htjela, te nisam imao odmah ključeva u rukama od onog velikog kovčega, a znatizeljnost moja (kao i kolega mi) nije

P. Pavel Hristov.

mogla čekati, pa je morao doći u pomoć bravar. Sam je kovčeg tako krasan i zgodan za prevoz prtljage, a sadržaj mu istom — taj nadilazi svako očekivanje! Tu je krasno crkveno ruho za misnika i mila oprema za poslužnike; rubenine toliko, da mi može biti kroz godine, ljeti zimi, a sve pomno i lijepo izradjeno; krasna i potpuna oprema za stol.

Iznenadila me je jako lijepa postelja s obilnom opremom, obradovale lijepe slike kao uspomene; briga za kuhinju ne tare me više, jer sam i s te strane opskrbljen posudjem i staklarijom. Kad spomenem još lijepo i dobro sukno za potpuno odijelo, ne znam, što bih još morao nabaviti, što bi mi još trebalo; opskrbljen sam potpuno, i sigurno bolje nego mnogi i mnogi bosanski župnik. Pa da ne budem zadovoljan in veseo, zahvalan dragom Bogu i haran Vašoj dobroti!

Pričao bih Vam još i nabrajao, ali se bojim, smijati ćete mi se, kao i kolege mi, koji su me dogovorno višeputa pitali, što sam sve dobio, a kad bih im stao opširno nabrajati, zlobno bi se smiješili. Ja sam dakako nabranje svoje na to prekinuo, što i sad činim s istog razloga.

A moja zahvala i harnost? Onakva je, kakva je v mojoj vlasti, riječima kratka, iskrena: hvala! — činom — trajna kroz život u vrućem sijećanju pri molitvi in sv. misi. Bog platio!

Ivan Ribičić, svećenik.

14 dni po navedenom pismu je došla še druga zahvala; novomašnik jo je poslao po prejemu doposlane mu svotice 100 kron. Glasi se:

»Premili Slovenci!

Vi ćete mene zatrpali darovima jednostavno preko glave. Prije ste mi toliko darova prekrasnih poslali, a sad još i novaca! Dakle, ako budem imenovan odmah župnikom, imat ću opskrbu, pa onda još kupiti i kravu! — Bog Vam platio i svojom milošću nagradio Vašu dobrotu! Do groba zahvalni
Ivan Ribičić.

Torej kravicu si bo kupio naš novomašnik, da bo imel vsak dan vsaj mleka. Ali Vas ne veseli, preblagi dobrotniki in dobrotnice, da ste sodelovali in toli osrečili junaškega mladeniča, ki bo do groba molil za Vas? Kajne, da je blažje darovati nego prejemati. — Hvalo Vam in zahvalo tisočerno tudi še enkrat izreka oče Puntigam, ki pristavi: »Nepopisna dobrota je, da ste mladega, revnega svečenika za več let preskrbeli; njemu je s tem odvzeta velika briga in pripravili ste mu veliko, veliko veselje. Tukajšnje razmere so itak take, da mora najblažji mladenič prekmalu izgubiti ves pogum, ako ostane zapuščen in brez pomoči od zunaj. Premili in plemeniti dobrotniki bosenskega misijona ste storili res blago delo. Ako je novomašniku odvzeta skrb zase, se tem lažje z vso vnemo posveti duhovnemu pastirstvu, ki je v Bosni silno težavno. Bodite tisočkrat pozdravljeni!«

M.

Blagoslov cerkvice v Palah v Bosni.

11. avgusta se je vršila redka, a toliko pomenljivejša slavnost v Palah pri Sarajevu. Bilo je namreč blagoslovljenje nove katoliške cerkve. Ljudstvo je prihitelo v svoji slikoviti narodni noši od blizu in daleč in vsem je žarelo veselje z obraza ob pogledu na lepo cerkvico, po kateri so že tako dolgo hrepeneli. Kako bi tudi ne! Od Sarajeva do Pal je 18 kilometrov, in nikjer nobene katoliške cerkve. In od Pal dalje proti vzhodu ni 100 kilometrov, torej tri dni hodá daleč, zopet nobene katoliške cerkve. Poleg tega pa so bili sezidali pred par leti pravoslavni Srbi ravno v Palah lično cerkev, vsled česar so tamošnji katoličani še hujše občutili potrebo po lastni hiši božji. Toda kako in s čim naj si jo sezida to dobro ljudstvo, ki samo nič nima in je tako zelo siromašno? Česar sami niso zmogli, v tem jim je pomogel Bog, ki je ganil srca premožnejših, da so se obilno odzvali njih prošnji po milodarjih za cerkev. Vlada je dala iz svojih gozdov ves potreben les, neka protestantovska tovarna ga je zastonj obdelala. Zvonove je poklo-

nila neka odlična gospa, a svet, kjer cerkev stoji, je darovala naša rojakinja Lešnik-Černy; v njeni hiši se je prej opravljala sv. maša, kadar je obiskal svoje ovčice duhovnik iz Sarajeva: — Imeli so že prostor, a do nje se je moglo priti le po posestvu Turka kadija (sodnika) Musića. Tudi njemu je Bog ganil srce, da je — dasi sam Turek — vendar drage volje odstopil od svojega posestva za pot do cerkve potrebni svet. In na dan blagoslovljenja je daroval ta velikodušni Turek zopet 50 kron za cerkev. Drugih manjših ali večjih darov nočem naštevati, omenim naj le prelepi glavni kip na oltarju, kip sv. Jožefa, kateremu je cerkev posvečena. Ta kip so darovali Bosanecem Slovenci, in sicer po posredovanju prečastitega, nam Slovencem že dobro znanega jezuita patra Puntigama. Ko je vernikom to povedal v svojem govoru propovednik, je vsklila v njih srcih ljubezen do dobrih severnih bratov in vzdignila se je proti nebu tisočerna molitev: »Poplašaj jim to, bratom Slovencem, Ti, o Bog!« (Sličico nove cerkvice priobčimo prihodnjic.)

Darovi za Bosno.

Darovi v denarju za bosenski misijon: Ant. Kuhar, Solčava, 3 K; Neimen. za bosenske sirote 5 K; Uredn. »Bogolj.« za Mlad. dom 120 K; Uredništvo »Bogolj.« za sirote 45 K; Uredn. »Bogolj.« za cerkev v Bosni 10 K; Uredn. »Bogolj.« za misijon v Bosni 381 K; Dr. Na. za albo Don Baculi 20 K; dekle iz Ljubljane za bosen. Lojzeke 5 K; člani bos. odbora za razgledn. 5 K 20 vin.; M. Slanovec za bos. sirote 15 K; Agn. Mihelich, Chisholm, Sev. Amerika, za Don Baculo in Momčinovića 25 K; Po P. Kunsteljnu za sirote 6 K; Hel. Stare nabrala za misijon v Bosni 2 K; Hel. Stare za razglednice 1 K 60 vin.; Iz nabiralnika pri Ničmanu 11. julija 8 K 20 vin.; Tomše U. za bos. zemljo 4 K.

Darovi za bosenski misijon: Ant. Kuhar 1 denarnico; H. Gervol 10 oltarnih šopkov; g. I. Krečar brezplačno prenovil 3 držala in obroče za zvonce pri žagradu in 1 svetilko; Neimenovan 1 nabiralno skrinjico; č. g. svetnik H. Dejak prenovil in popravil 14 slik križevega pota; č. g. župnik V. Kolar, Gotovlje, 1 mašni kelih s pateno.

Darovi za novomašnika v denarju: Dr. Jančič, Sv. Peter, 2 K; Žgank, Sv. Peter, 10 K; dr. Nastran 10 K; g. dek. Kolar 2 K; g. dr. Merhar 20 K; Uredn. »Bogolj.« nabralo 111 K 20 vin.; Ter. Zdešar, Verd, 4 K; iz nabir. pri razstavi 57 K 96 vin.; gdč. E. R. 2 K; H. Stare 2 K; Mar. družba pri Križankah 10 K; Kongr. gospa Mati dobr. sveta pri č. o. jezuitih 20 K; M. Holc 60 vin.; č. g. kan. Sušnik 3 K; M. Kurnik 3 K; K. Ažbe 2 K; M. Dežman 1 K; N. Šerjak 1 K; J. Kos 2 K; J. Međen 1 K; A. Kralj 1 K; I. Traven 1 K; ga. dr. Zajčeva 2 K; E. Širer 1 K; A. Črne 1 K; L. P. 1 K; M. Hafner 1 K; M. P. 3 K 20 vin.; E. G. 1 K; P. F. 2 K; M. Bergant 2 K.

Razni darovi za bosenskega novomašnika: Neimen. piké odeja; Iv. Bombič, Travnik, 1 ducat žepnih rutic in 2 brisači; Fr. Levstik 2 rjuhi; Neimenovan pogrinjalce za mizico; Neimen. 1 par rokavic; č. g. župnik Petrič, Ljubljana, 1 star velum; dr. Nastran 12 raket; S. R., umetalni ogenj in slaščice; Neim. 1 steklenico; F. P. 1 zvonček za ministranta; M. Grošelj, 1 zvonec (pri žagradu); M. Košak 1 samovar.

Razno.

Dunajskega pomožnega škofa dr. Jožefa Pflugerja je napadel neki zlobnež dne 18. avgusta ravno pred cerkvijo sv. Štefana. Hotel ga je zabosti. Zadal mu je z nožem globoko rano v pleča, da je kos bodalca obtičal v rani. To je sad divje gonje brezverskih časnikov zoper Cerkev in duhovnike. Nevarnosti za življenje škofovo vendar ni.

Kardinal nadškof Jožef Samassa je umrl na Ogrskem v starosti 84 let. Ravnikar je obhajal šestdesetletno mašništva.

Junaška ljubezen. Francoski vnarni minister je podelil veliko zaslužno svetinjo duhovniku Vidalu iz Fontienna radi požrtvovalnosti, ki jo je izkazal o priliki epidemične bolezni v njegovi župniji. Ko je namreč izbruhnila vročinska bolezen in so imele skoraj vse družine več ali manj bolnikov, je obiskaval Vidal vse bolnike dan na dan, skrbel za postrežbo, za živila, postiljal bolnikom ter se izkazal kot junak ljubezni do bližnjega.

Misijonska šola. Meseca septembra bodo otvorili jezuiti v Lincu zavod za dečke, ki bi se radi posvetili misijonskemu poklicu. Imeli bodo takoj dva razreda.

Zbirka ljudskih iger. 18. in 19. snopič z igrami protialkoholne vsebine: »Dekla božja« za ženske, »Pijavka«, »Rešitelj« za moške vloge, krasna ljudska igra za ženske vloge »Junaške Blejke«, »Skriven zaklad«, »Kmet in avtomat« za moške vloge. Na ovitku je seznam prejšnjih zvezkov te zbirke, ki obsega bogati zaklad lahko uprizorljivih ljudskih iger. — Katoliška Bukvarna v Ljubljani.

LISTNICA UPRAVNIŠTVA.

V pričujoči 9. številki smo priložili opomine in položnice vsem onim naročnikom, ki kljub večkratnim opominom niso poslali

naročnine za tekoče leto. Tem potom jih vnovič opozarjamo, da storé čimpreje svojo dolžnost kot naročniki, sicer ne prejmo lista več, zastanek bomo pa izterjali. Ako bi bila pa pri plačilu kaka pomota pri našem upravnistvu, naj nas dotičnik takoj opozori in obenem pove, kdaj in kako je plačal.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Nekemu vprašalcu. Razume se, da odpustki, ki jih naznanja »Bogoljub«, veljajo ne samo za ljubljansko škofijo, ampak za vse brez razločka. »Bogoljub« je vseslovenski cerkven list in se kolikor mogoče ogiblje delati razloček med Kranjci in drugimi Slovenci, ampak ima za vse enako skrb in enako ljubezen. Če pa kdaj kaj velja samo za ljubljansko škofijo, je pa to navadno vselej posebe povedano. — Žetale. Za zadnjo številko je bilo prepozno, za to številko pa po svoji vsebini. Prosimo poročila. — F. T. O onih shodih, ki se jih urednik udeleži, sam nikoli ne piše poročila, kvečjemu jih nakratko omeni.

Poročila abstinenčnih odsekov, katera je bilo zadnjič naročeno poslati, je poslalo šele 10 družb. Kje je pokorščina v Mar. družbah. Vsak odsek mora imeti načelnika (co), in ta mora skrbeti za to. Počakamo torej z objavo še en mesec in prosimo, da zaostali odseki gotovo do 15. septembra dopseljete poročila, potem jih skupno objavimo.

Družbeniki, ki greste na evharistični kongres, ne pozabite s seboj vzeti svetinje, in če Vam ni pretežko, tudi z a s t a v o domače družbe. Seveda bo s prenašanjem nekoliko težave. Oni, ki ne boste v orlovski uniformi, je želeli, da bi si oskrbeli narodno obleko — ravnotako dekleta —, ker na Dunaju želijo, da se razni narodi pokažejo v svoji narodni noši.

22. Nedelja. Mati božja sedem žalosti. Popolni odpustek udom bratovščine žalostne Matere božje in sploh vsem vernikom tolikrat, kolikorkrat po prejemu svetih zakramentov obiščejo bratovsko cerkev in molijo po namenu svetega očeta.

24. Torek. Sv. Pacifik. Popolni odpustek tretjerednikom.

27. Petek. Sv. Elzearij. Popolni odpustek tretjerednikom.

29. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Mihael. Popolni odpustek: a) tretjerednikom; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom bratovščine za duše v vicah; d) vsem, ki trikrat na teden skupaj molijo sv. rožni venec.

Darovi.

Za »Dejanje sv. Detinstva« (do 14. avgusta) so poslali č. gg.: Martin Pečarič, kaplan, Krka pri Zatičini, 45 K 50 vin.; Ignacij Omahen, kaplan v Semiču, 19 K; Alojzij Kurent, mestni župnik v Krškem, 20 K; Iv. Hutter, c. kr. profesor v Celovcu, 5 K; J. Tiringler, župni upravitelj v Pomjanu v Istri, zbirko iz Tomaja 50 K; Val. Remškar, župnik v Dol. Logatcu, 17 K 02 vin.; Ant. Abram, župnik v Št. Petru na Krasu, 31 K; Val. Kajdiž, kaplan v Mengšu, 120 K; J. Molj, župnik v Sostrem, 18 K; Karel Supin, vikarij v Novem mestu, 2 K; Val. Marčič, župnik v Železnikih, 5 K; č. šolske sestre v Repnjah 18 K 60 vin.; č. župnijski urad v Volčah 17 K; šolska deca v Prevaljah na Koroškem 15 K; č. p. Kornelij iz Novega mesta 20 K.

Za bolgarski vsakdanji kruh: Terezija Primožič (Kairo), 70 K; Primož Žontar 20 K; Valentin in Marija Bernik 20 K.

Za bolgarski misijon: Dijak Janko Demšar zbral v domačem krogu 18 K 50 vinarjev; Roza Irgolič 1 K.

Za bosenski misijon: Alojzij Esih 1 K; iz Sel pri Šumbergu 1 K za kruh sv. Antona v Bosni.

Za kruh sv. Antona: Marija Skvarča 1 K.

Za Bosno: M. Dovečar 1 K 50 vin.; Mar. Burgar, Cerklje, 5 K.

Za bosenske sirote: M. Kolarič 2 K; iz Idrije 4 K; Marija Brešar 1 K 50 vin.; Zupanc iz Gotovlj 10 K.

Za afrikanske misijone: Marija Potočnik iz Dobračeve 20 K; Neimenovana 10 K; Doroteja Bidovec iz Zaloga 10 K.

Za novomašnika v Bosni: Julka R. iz Celja 10 kron.

Oltar — nebo.

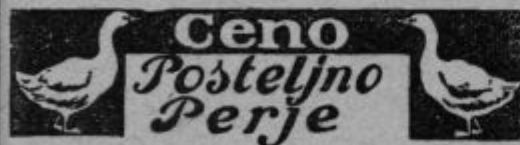
Kar zemlji zvezdno je nebo,
kar zvezdam zlati solnčni žar,
to je človeštvu tvoj oltar,
kjer bivaš skrit v njegovi sredi,
kjer molimo te v svoji bedi.

Kot zvezde lučic svit žari
in večna luč kot lunin soj
hladi raz čela vroči znoj;
ko vtujen potnik se približa,
tu okrepi se v senci križa.

Oltar — podoba si neba,
ko v jasnem žaru je odkrit;
oltar — o tukaj večni svit
skrivnostno-tajno se razkriva,
dobrotne žarke v srce vliva.

Oj proč oblaki vi, odtod!
Kjer vstaja izza večnih gor
Rešnik sveta, naš večni vzor;
blažilni rajski duh naj veje,
kjer božja milost srca greje!

Limbarski.

1 kg sivega skubljenega K 2.—, boljšega K 2.40, pol belega prima K 2.80, belega K 4.—, finega mehkega puha K 6.—, prvovrstnega K 7.—, 8.— in 9.60. Sivega puha K 6.—, 7.—, belega finega K 10; prsnega puha K 12, od 5 kg naprej franko.

Dovršene, napolnjene postelje

iz gostega, trpežnega, rudečega, modrega, rumenega ali belega inlet (nanking) blaga, 1 pernica 180 cm dolga, 120 cm široka, z dvema vzglavnicama, vsaka ca. 80 cm dolga, 60 cm široka, zadostno napolnjena z novim sivim, puhastim in trpežnim posteljnim perjem, K 16, s polpuhom K 20, s puh perjem K 24. Posamezne pernice K 10, 12, 14, 16. Posamezne vzglavnice K 3, 3.50, 4. Pernice 200×140 cm velike K 13, 15, 18, 20. Vzglavnice 90×70 cm velike K 4.50, 5, 5.50. Spod. pernice iz najboljšega gradla za postelje 180×116 cm velike K 13 in 15, razpošilja proti povzetju ali naprej vplačilu

Maks Berger, Dešenica štev. 236 a, Češki les.

Nikar riziko, ker se zamenjava dovoli ali denar vrne. — Bogati ilustrovani ceniki vsega posteljnega blaga zastoj.

MOJA STARA

Izkušnja me učí, da moram za nego kože rabiti le **Steckenpferd** ali **jino mle no mlo** Bergmann & Co. Tešin ob Labi. Komad po 80 vin. se dobiva povsod. 443 10-1

SUKNA

in modno blago za gospode in gospe prip. izvozna hiša
PROKOP SKORKOVSKY in SIN
v Humplicu na Češkem.

CEFIRI

Zelo zmerne cene.
Vzorci na zahtevo franco.
Na željo hočem dati takoj
izgotoviti gosposke obleke.

500 kron

Vam plačam, ako vaših **kurjih očes, bradavic in trde kože** tekom 3 dni brez bolečin ne odpravi moj uničevalec korenin **Ria-mazilo**. Cena lončku z jamstvenim pismom **1 krono.** 2216

Kemeny, (Kaschau) I. Poštni predal 12/162, Ogrsko.

Višjega štab. zdravnika in fizika dr. Schmidta znamenito

olje za sluh

odstrani hitro in temeljito nastalo **gluhoto, tečenje iz ušes, šumenje po ušesih in naglušnost**, tudi ako je že zastarano. Steklenica stane 4 K z navodilom o uporabi. — Dobiva se samo v lekarni pri „**Črnem orlu**“ na Novem trgu v Celovcu. 2588

za poskušnjo za 10dnevni ogled. Puška enocevka Lan-kaster K 20—, dvocevka Lan-kaster K 30—, Ham-merlees-puška K 70—, Flo-berť K 8—, samokres K 5—, pištola od 2 K naprej. Ilustrovan cenik zastonj.

F. DUŠEK, tovarna orožja, Opočno štev. 2156 ob ob drž. železnici, Češko. 2375

Ceno češko posteljno perje.

Kilo sivoga puljenega K 2—, boljšega K 2.40, polbelega K 3.60, belega K 4.80, prima kakor puh mehkega K 6—, veleprima K 7.20, najboljša vrsta K 8.40, izredno fino snežnobelo K 9.60.

Zgotovljene postelje

iz gostonitnega rdečega, višnjevega, belega ali rumenega nauklina, dobro napolnjene, pernica ali spodnja blazina 180 cm dolga, 110 cm široka po K 10—, 12—, 15—, 18—, 200 cm dolga, 140 cm široka po K 13—, 15—, 18—, 21—, zglavnica 80 cm dolga, 58 cm široka po K 3—, 3.50, 4—, 90 cm dolga, 70 cm široka po K 4.50, 5.50, 6—, Zamena dovoljena, za neugajajoče denar nazaj. Cenovniki franco in, poštnine prosto vsakomur.

Benedikt Sachsel, Lobes pri Plznu 159. Češko

Mali protialkoholni katekizem

á 10 vin., na 10 izvodov eden povrh. Dobiva se v Katoliški bukvarni ali pri Ničmanu.

Pravi

:Franck-ov:

pridatek za kavo
nosi kot znak ta-le

kavin mlinček.

Pozor pri nakupu
zaradi nahajajočih se
ponaredb !

Tovarna v Zagrebu.

2325

5^v

OXO

Kocke za govejo juho

dajo najbolje jamstvo za izovstno kakovost ker so
v največji tovarni za mesne izolečke
na svetu
Liebig-družbe
napravljene.

*Lastna tovarna
ur v Svici*

1887

Zahtevajte „JUBILEJNI GENIK“ zastonj

1912

Fr. Čuden, Ljubljana.

Bogata zaloga 162 (12)

**šivalnih strojev,
koles, pisalnih strojev**

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,
Dunajska cesta 17.

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9

priporočata svojo največjo zalogo
zgotovljenih oblek za go-
spode, dečke in otroke in
novosti v konfekciji za
dame.

Agitirajte za naše časopise!

Veliko več mleka in surovega masla

se dobi od krav, ako se jim vsaki dan poklada med klajo Vaccin, kajti po Vaccinu imajo krave za tretjino več mleka. Poleg tega poštonejo krave bolj zdrave in mleko veliko bolj maslno.

Mnogo hitreje se upita prešiče

ako se jim daje vsaki dan Sullin.

Vsakemu živinorejcu, ki hoče vedeti o tem kaj več, pošljem neizogibno potrebno knjigo „Domači živinozdravnik“ **popolnoma zastonj!**

Izkušeni kmetovalci mi pišejo o Vaccinu in Sullinu tako: Krava, ki ni imela skoro nič več mleka, ga je dala zopet po 15 litrov. Prešič se je v štirih tednih udebelil za 20 kg bolj kot drugi.

Sullin in Vaccin sta izvrstni sredstva!

Vaša praška Sullin in Vaccin sta izvrstni sredstva za pitanje prešičev in za večje pridobivanje mleka od krav, kakor tudi za ojačenje mlad h pujskov. Krava, ki ni dajala skoro nič več mleka, ga daje zopet po 15 litrov vsaki dan in je veliko bolj močna kot prej. Prešič, ki sem ga hotel vpitati, se je udebelil v enem mesecu za 20 kg bolj kot drugi, katerim nisem dajal Sullina. Tudi telček je bolj krepak in zato ostanem Vaš hvaležen odjemalec. Moji tovariši tudi želijo Vaše redilne izdelke in zato Vam lodo pisali gg. K. Skala, K. Svododa od tukaj in ga. Bartak iz Sana.

S spoštovanjem

J. Maly v Horni Opolany p. Libice.

Cenjeni gospod!

Naročil sem pri Vas prvokrat 5 škatlic živalskega praška in takoj sem spoznal, da je živina, ki je dobivala prašek, veliko raje jedla kot pa druga. Razdelil sem prašek tudi med sosedo, ki so isto vši sprevideli. Krave, ki so dobivale prašek, so močnejše in dajo več mleka. Prešiči rastejo hitreje, so močnejši in se dobro rede. Sosedje, katerim sem prašek posodil, potrjujejo, da je prašek res zelo koristen. Danes pišem na posebni dopisnici že tretjič po prašek. Pošljite mi tudi knjigo „Domači živinozdravnik“. Za prašek pa Bog plačaj! Jurij Scotkowski, Mosty, pri Jablankih 109, Avstr. Šlezija.

Velicecnenji gospod!

Odkrito Vam moram priznati, da je Vaš živalski redilni prašek Vaccin izvrsten prašek. Moja krava je suha, že kupljena suha je dajala po teletih 4 litre mleka, potem sem jo krmlil z ovsem in krompirjem in tako sem jo prignal na 6 litrov, ali oves in krompir mi je bil predrag in sem prenehal in zopet je imela samo po 4 litre na dan. Kar čitam nekoč v časopisu o Vašem Vaccinu in kakor veste, sem naročil zavojček za poskušnjo. V osmih dneh še ni nič učinkovalo, v 14 dneh se je že namuzlo 5 litrov, potem dan za dnem zmiraj več, tako da sem zdaj sprevidel, da prekaša Vaš Vaccin oves in krompir. Vaše izredno sredstvo zasluži popolno pohvalo. S pozdravom

Ivan Forthuber, posestnik, Šalhen Zgor. Avstr.

Več sto takih pisem smo prejeli od ljudi, ki so izkusili Sullin in Vaccin.

Pišite takoj na nadvojvodskega dvornega založnika **M. Paraskovich, G. m. b. H. Dunaj, Mariahilferstraße 51.** (Poštni predal Kr. 6)

Vsa ta redilna sredstva nadvojvod. dvornega založnika **Mag. Th. Paraskovich, Dunaj**, se dobivajo vedno sveža v glav. skladišču za Kranjsko Anton Kanc, drogerija v Ljubljani, Židovska ulica št. 1.

Za naše gospodinje, matere, žene in dekleta

Blagostanje družine je odvisno od gospodinje. Skrbna gospodinja, verna in razumna mati, je prva in prava vzgojiteljica ljudstva! Blagor narodu, ki ima skrbne dobre in varčne gospodinje! Le narodi, ki skrbje za vzgojo dobrih gospodinj in mater, imajo prihodnost. Tudi pri nas se v zadnjem času uvažuje skrb za umno gospodinjstvo, ustanavljajo se „Gospodinjske šole“ in snujejo gospodinjski tečaji; manjkala pa je strokovna knjiga, ki bi služila objednem tudi gospodinjam, ki ne morejo v šolo. Vsaka slovenska gospodinja bodi torej vesela nove knjige:

Gospodinjstvo

Navodilo za vsa v domačem gospodinjstvu važna opravila

∴ Solam in gospodinjam sestavila ∴

S. M. Lidvina Purgaj

voditeljica „Gospodinjske šole“ v Ljubljani.

Za to knjigo je deželni odbor kranjski, svest si, da je blagostanje cele dežele odvisno od naših gospodinj, dovolil podporo, tako, da ima knjiga nizko ceno K 2·20 za broširan in K 2·80 za vezan izvod, po pošti 30 vinarjev več. Pisateljica sama je dolgoletna praktična gospodinja, kateri pa ne manjka kot voditeljici „Gospodinjske šole“, tudi teoretične naobrazbe. Knjiga obravnava vse panoge gospodinjstva tako za preprosto, kakor tudi obširnejše gospodinjstvo. Le podrobnosti o kuhinji in kuhinjsko umetnost ni bilo mogoče obrazložiti v splošni knjigi o gospodinjstvu. To poglavje je preobširno; zanj je treba posebne knjige, v kateri gospodinja lahko hitro poišče, kako se pripravi vsaka jed okusno, na priprost način, ter z malimi izdatki. Vsakdo ve, da zna izkušena in varčna kuharica s skromnimi sredstvi pripraviti boljše in tečnejša jedila, nego slaba gospodinja z bogato izabranimi pripomočki. Kuhinja zahteva od gospodinje največ izdatkov, zato si tudi gospodinja, ki zna živila pravilno uporabiti pri kuhinji, največ prihrani. Vsa ta umetnost je z največjo natančnostjo obrazložena v naši novi knjigi:

Magdalene Pleiweisove

Slovenska kuharica

Sesti natis priredila

∴ **S. M. Felicita Kalinšek** ∴

šolska sestra in učiteljica na „Gospodinjski šoli“ v Ljubljani.

Sesti natis te splošno razširjene knjige je izšel v najpopolnejšem, vsestransko ustrežajočem obsegu. Temeljita naobrazba in dolgoletna izkušnja je prirediteljico tako usposobila, da bi bilo težko najti sposobnejših moči za tako delo. Ta dragocena knjiga je izšla v dveh izdajah:

Velika izdaja z mnogimi slikami v besedilu in s 16 finimi barvnimi tabelami, v velikem tudi najmodernejšim zahtevam odgovarjajočem obsegu. Cena broširani knjigi K 5·20, fino vezani K 6·—, po pošti 30 vinarjev več.

Okrajšana izdaja brez slik za navadno rabo in vsakdanje potrebe K 3·—, fino vezana K 3·60, po pošti 30 vinarjev več.

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.